

Η ΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 22

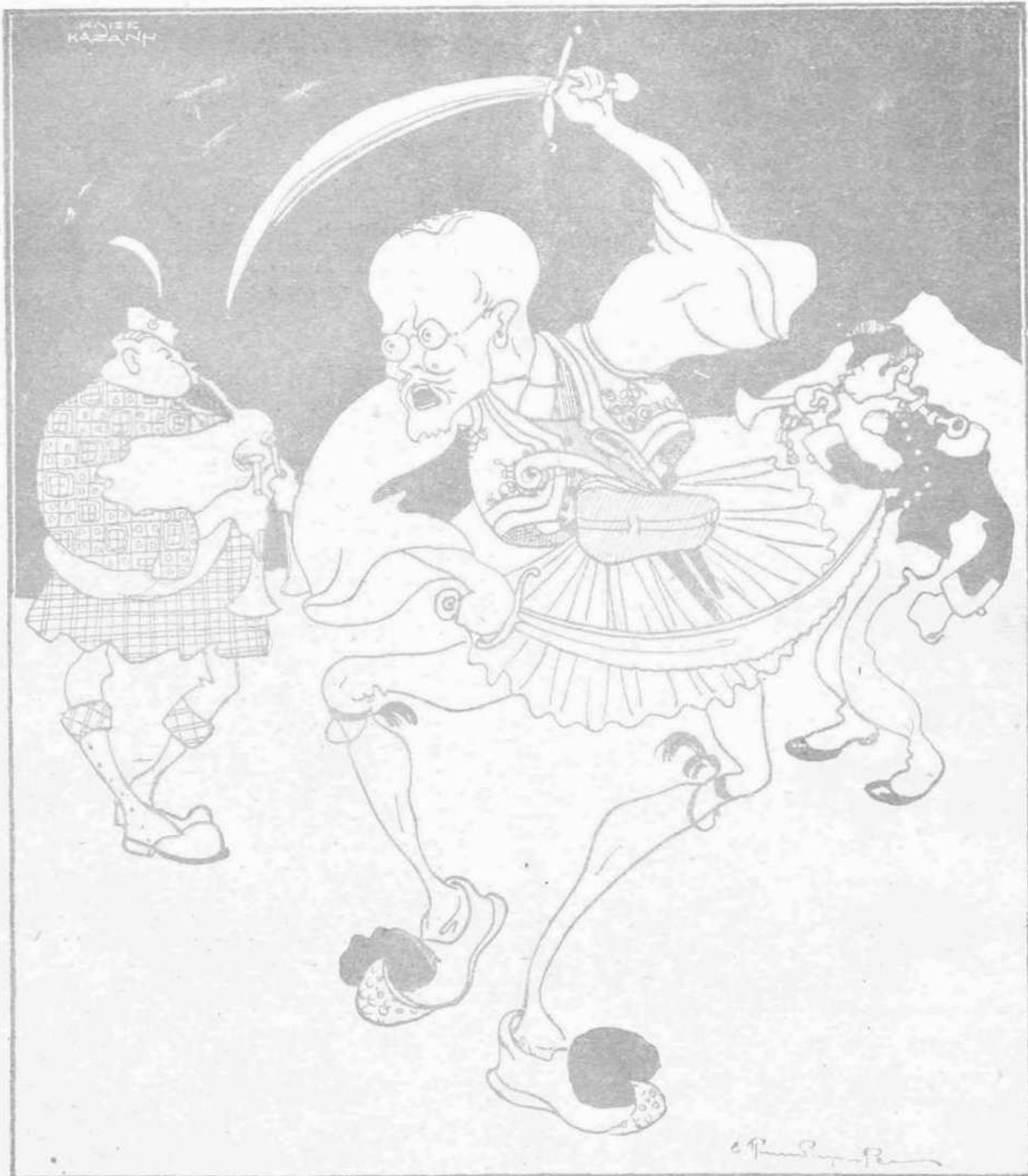
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΧΟΡΟΣ ΕΙΣ ΧΡΟΝΟΝ.... ΑΝΤΑΝΤΕΙ!

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΛΕΚΑ 21Α—ΘΝΑ. 1018

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16ΣΕΛΙΔΟΣ
ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ 16ΣΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΛΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ		ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ	
Εσωτερικού και Ρουμανίας έτησία Δρ. 20	Εσωτερικού και Ρουμανίας έτησία Δρ. 6	Εσωτερικού	8
Εξωτερικού	Εξωτερικού		

Εξάμηνιο εις τὸ ἡμισυ — Προπληρωτέα ἀνευ ἐξαίρεσως. — Τρίμηνο ἀπαράδεκτο.
Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολὴ καὶ πᾶν ἐμβρασμα δέον νὰ ἀπευθύνονται οὕτω:
Κύριος Δ. Βρατσάνου, Διευθυντὴν—Ιδιοκτῆτην «Εἰκονογραφημένης» ὁδοῦ Λέκα 21Α Ἀθήνας.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ

Τὸ τελευταῖον κτύπημα, τὸ ὁποῖον ἐπεκρέματο ὑπὲρ τὴν δύομιρον Ἑλλάδα ὡς δαμόκλειος σπάθη, ἐδόθη προχθὲς ἀπὸ τὸν σατραπῆν ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ ἐπαναστάτην ἐκτὸς αὐτῆς, ἀρχηγὸν τῶν Φιλελευθέρων, ὅστις ἀνεχώρησεν εἰς Κρήτην, ἀπόθεν ἐξαπέλυσε τὸ ἐπαναστατικὸν μανιφέστον του καὶ δέου ἐθέσε τὰς βάσεις τῆς δευτέρας Κυβερνήσεως. Ἡ πρώτη πικάντικη σκηρὴ τῆς πραγματικῆς οὐρανοῦ, τῆς σκηνοθετηθείσης εἰς τὴν ῥάχην τῆς τάλαιπώρου, τῆς ἀδυνατου καὶ μικρᾶς Ἑλλάδος, μεταξὺ τῆς ὁδοῦ Δραγασιάνου καὶ τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦ, καὶ τῆς ὁποίας τὴν εἰσαγωγήν προανέκρουσε τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης, ἐξελέχθη προχθὲς ἀπὸ Φαλήρου εἰς Χανιά, ἐπὶ τῶν γαλανῶν ὑδάτων τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐπὶ τὴν συνοδείαν Γαλλοαγγλικῶν πολεμικῶν, διὰ νὰ προσδοτῆ εἰς τὴν σκηρὴν αὐτὴν περισσοτέρα μεγαλοπρέπεια. Νὰ φανάζωμεν καὶ νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸ γεγονός, θεωροῦμεν ὅπως περιετόν. Εἰς τὸ σημεῖον, εἰς δὲ περιέστησαν τὰ πράγματα σήμερον, χάρις εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς ἀμύσου δράσεως καὶ τῆς ἀκατασχετοῦ ἀρχομανίας, ἢ Ἑλλάς εἶναι δημορμένη εἰς δύο ἀντίθετα στρατόπεδα, λυσσωδῶς φανατικά καὶ μέχρι τελευταίας πνοῆς ἀποφασισμένα νὰ υποστηρίξουν τὰς ἰδέας των. Κανείς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πεισθῇ σήμερον ἀπὸ τὰ ἐκατέρωθεν ἐπιχειρήματα. Καὶ ἂν ἢ Ἑλλάς ἦτο σήμερον Κράτος καὶ ἠδύνατο νὰ κανονίξῃ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνεξαρτήτως καὶ κατὰ βούλησιν, ὅπως πρᾶττῃ καὶ ἑλευθέρου Κράτος, ἢ μόνῃ ἀπάντησις θὰ ἦτο τὸ κλεισίμον τῆς πολιτικῆς αὐτῆς παραφροσύνης εἰς τὸ Φρενοκομεῖον. Ἀλλ' ὁ φοβερός αὐτὸς ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος, αὐτὸ ἀκριβῶς προέβλεψε καὶ προσέφερε τὴν συνδρομὴν του εἰς τοὺς ξένους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδίστασαν — ὡ τῆς τραγικῆς εἰρωνίας! — νὰ καταπέσουν μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε νὰ κινήσοιεν ὀλόκληρον πολεμικόν, διὰ νὰ πάρουν ἓνα ἐπαναστατικὸν ἀπλοῦν ἀνθρωπολογικὸν ἀπὸ τὰς Καλάμας. Εἰς τὸ σημεῖον, εἰς δὲ ἔχουν φθάσει τὰ πράγματα σήμερον, ὅτι αἰσθάνεται καὶ ἕλληνας ψυχὴ, εἶναι φρικτὸν ἄλλος καὶ πένθιμος ὁδύνη διὰ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν καὶ τὸ διανοητικὸν ξεχαρβάλωμα μερίδος τῆς φυλῆς· ξεχαρβάλωμα, τὸ ὁποῖον ἐπιτείνει καὶ ἐνισχύει τὴν ἐξαφάνισιν κάθε ἔθνους τῆς κρατικῆς ἐννοίας καὶ μορφῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἰσως αὐτὰ φανὸν σκληρά, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ τραγικὴ ἀλήθεια. Δὲν πταίει ὁ Βενιζέλος, διότι αὐτὸς, δρῶν ὅπως ἐδρασε, τίποτε ἄλλο δὲν ἐπραξε, παρὰ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν φιλοδόξων του σκοπῶν. Τὴν ἠθικὴν εὐθύνην διὰ τὴν ὑπίστης τραγικῶς συμβαίνοντα, φέρει ἡ μερίς ἐκείνη τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, ἡ ὁποία μεταβλήθη εἰς ἀνδρείκελον ἀνευ βουλῆσεως καὶ κρίσεως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πολιτικοῦ καραγιωζοπαίκτη. Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις μέχρι ποίου σημείου ἔχει φθάσει τὸ ξεχαρβάλωμα αὐτὸ καὶ ἢ ἀνδρείκελοποίησις τῆς διανοητικῆς καὶ ἀντιλήψεως τῆς μερίδος αὐτῆς, ἀρκεῖ νὰ λεχθῆ, ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἐπίορκοι βαθμοφόροι ἀξίωμα.

τικοί, εἶναι οἱ ὑποστάντες τὰς μεγαλειτέρας ταπεινώσεις καὶ τοὺς μεγαλειτέρους ἐξευτελισμοὺς καὶ τὴν λυσσώδη στέραν καταδωξιν. Ἰσως, πολὺ πιθανόν, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἀναγινώσκεται τὰς γραμμάς αὐτάς, νὰ ἔχουν συμβῆ ἤδη γεγονότα μέγιστα καὶ ὑβριστικὰ σπουδαίοντα. Ὅ, τι μᾶς κάνει ὁμως νὰ θρηνηώμεν, εἶναι ἡ κατάπτωσις καὶ ἡ ξενοποίησις τῆς μερίδος αὐτῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι συντέλεσαν εἰς τὸ νὰ γραφῆ ἡ εἰδέχθεστέρα καὶ ἡ μελανώτερα σελὶς τῆς Ἑλληνικῆς ιστορίας. Κλαίωμεν καὶ χύνομεν πύρινα δάκρυα Ἑθνηκοῦ ἄλλους καὶ φυλετικῆς ὁδύνης διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν Ἑθνηκὴν ἐνότητα, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην στιγμὴν ἀπαραίτητον. Ἡ μὲν ἡμῶν παρηγορία πλέον εἶναι ἡ μεσολάβησις τοῦ Θεοῦ τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Οὐδὲμία οὐσιώδης μεταβολὴ χαρακτηρίζει τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐξωτερικῆς καταστάσεως, τόσον τῆς πολεμικῆς, ὅσον καὶ τῆς πολιτικῆς. Καὶ προκειμένου μὲν περὶ τῆς πολιτικῆς, ἔχομεν νὰ ἀναφέρωμεν τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Σεβτικῆς Σκοπιανῆς, ἣτις ἐξουσιοδότησε πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὴν Κυβερνήσιν τοῦ γηραιοῦ κ. Πάσιτς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πολιτικὴν, ἣν ἐτήρησε μέχρι τοῦδε, παρὰ τὴν ἀντίστασιν, ὀπωδιῆσιν οὐ βολοῦ, ἢ ἀντάταξιν ἐν τῇ Σεβτικῇ Βουλῇ ἢ ἀντιπολίτευσις. Ἡ πολιτικὴ κατὰστασις εἰς τὰ ἑμπολέμα Κράτη ἀμφότερων τῶν πολεμικῶν ὁμάδων δὲν ἔχει νὰ ἐπιδειξῆ μεταβολὴν σημαντικὴν καὶ ἀξίαν λόγου. Τὸ ἀνοῖγμα τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς παρέσχε τὴν ἀφορμὴν νὰ τανισθῆ, ἅπαξ ἐτι ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἡ σύμποινα ἥτις χαρακτηρίζει τὸν ἀγῶνα τῶν Συμμαχῶν καὶ νὰ ἐπαναληφθῆ καὶ πάλιν, ὅτι οἱ Σύμμαχοι ἀγωνίζονται καὶ θὰ ἀγωνισθῶν μετὰ πεποιθίσεως, μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὸν σκοπὸν των, ὅστις εἶναι ἡ τελικὴ νίκη. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς Ἀγγλους, οὗτοι προσπαθοῦν ἤδη πῶς θὰ κατορθώσουν νὰ συγκεντρώσουν εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον περισσοτέρα στρατεύματα καὶ πῶς θὰ τροφοδοτήσιν αὐτὰ μὲ ἐπαρκῆ ποσότητα πολεμικοῦ. Ἀπὸ πολεμικῆς ἀπόψεως ἐπίσης ἡ κατὰστασις, ἡ ἐπικρατήσασα κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα παρέμεινεν εἰς στασιμότητα, πλὴν τῆς ὑπὸ τῶν Ἀγγλων καταλήψεως τοῦ Κόμπλ εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον. Ὁ ἀγὼν τῶν Ρωσορρουμανικῶν στρατευμάτων εἰς τὸ Βουλκανικὸν μέτωπον ἀφ' ἐτέρου, δὲν παρουσιάζει οὐδὲν χαρακτηριστικὸν γεγονός, δυνάμενον νὰ ἐπιρρεάσῃ τὰς μετὰ τοῦδε ἐπιτιγίας τῶν Γερμανῶν καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν θέσιν αὐτῶν μειονεκτικὴν ἀπέ-

ναντι τῶν ἀντιπάλων των. Τοῦναντίον, τὰ Γερμανο-αυστριακὰ στρατεύματα, διὰ σειράς μεμονομένων ἐπιτυχιῶν κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα, κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν ἀρκετὰ ἐπίκαιρα σημεῖα, ἅτινα κρατοῦν τὰ Ρουμανικὰ τοιαῦτα περιορισμένα εἰς τὰς θέσεις των καὶ ματαιοῦν πᾶσαν ἐπιθετικὴν ἀπόπειραν αὐτῶν. Εἰς τὸ Μακεδονικὸν μέτωπον ἢ δράσις τῶν Σεβρικῶν στρατευμάτων εἰς τοὺς δυτικοὺς τομεῖς ἐπαυσε πλέον νὰ ἐξῆ τὸν χαρακτῆρα τῆς ὁρμῆς, ἐν εἴχε κατὰ τὰς προηγηθείσας τῆς κατὰ τῆς Φλώρινης ἐπιθέσεως αὐτῶν, πᾶσαι δὲ αἱ ἀπόπειραι ἐπαναλήψεως αὐτῆς προσκρούουν καὶ ματαιοῦνται ἐπὶ τῆς ἰσχυρᾶς ἀντιστάσεως τῶν Γερμανοβουλγάρων, ὀχρωμένων ἰσχυρῶς εἰς τὴν Φλώριναν καὶ τὸ Σόροβις τὰ ὁποῖα κατέλαβον. Ἡ ἄλλη ἐν γένει κατὰστασις παραμένει ἡ αὐτή, χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ χωρὶς νὰ ἀφίην νὰ ὑπονοηθῆ καμμία προσπάθεια, τείνουσα εἰς τὸν τερματισμὸν πλέον τῆς τρομακτικῆς θυσίας ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐκλαυσε προχθὲς ὁ Ἀττικὸς οὐρανὸς πικρά, μελαγχολικὰ καὶ ἀπαλὰ, ὅσον οὐδέποτε ἐκλαυσε οἱ ἐρωτευμένοι καὶ Ἀττιδίτες πρὸ τῆς Μαργαρίτας Γιωτιέ. Ἐκλαυσε, συνεφιασμένος καὶ παραπονήρης καὶ τὰ δάκρυά του ἔπεσαν, ὄχι πύρινα, ἀλλὰ δροσιτικά ἐπάνω εἰς τὴν φύσιν καὶ ἐδρόσισαν τὴν ἀσφαλτον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ δρόμου καὶ ἔψαυσαν ἀπαλὰ τὸ λιποψυχοῦν φτανάκι τοῦ ἀγροῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ τροφερὸν βλασταράκι μόλις ἀνέθρασκειν ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν γῆν. Ἐκλαυσε καὶ οἱ κρονοὶ τῶν δακρύων του ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὰ κτρινησμένα φύλλα καὶ τὰ συντρόφεναν εἰς τὸ κατρακυλιστὸν ξεψύγισμά των. Καὶ εἰς τὸ παράπονον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἀνελύθη μέσα εἰς τοὺς κρονοὺς τῆς ἐσθρητικῆς βροχῆς ἡ φύσις ἄλλαξεν ἀμέσως, πήρε μιὰ ἄλλη μορφὴ, γλυκεῖα καὶ ἐλαφρὰ πένθιμη καὶ μόνον ὁ σπουρογιτής, ὁ ἀναίδης αὐτὸς μόρτης τοῦ κλαυτοῦ — ποὺ φανατίζομαι πῶς ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ εἶνε ἀναίδεστερος ἀπὸ κάθε ἄλλον τόπον — μόνον ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς ξεμανφουτιστῆς τοῦ οὐρανοῦ ἐμεινεν ἀμετάβλητος καὶ ἀσυγκίνητος κοροϊδεῖων τὸ σύμπαν. Ἡλθεν ὁ πόλεμος, ὁ καταστρεπτικὸς, ὁ βάρβαρος καὶ μᾶς ἀνέτρεψε τὰς συνηθείας καὶ μᾶς τοαλαπάτησε τοὺς ὄρους τῆς ζωῆς μας. Ἀλλ' ἡ φύσις μὲν ἀμετάβλητος. Τὸ φθινόπωρον θὰ μελαγχολῇ καὶ θὰ κλαίῃ, ὁ χειμῶνας θὰ ἐξῆ τὴν λευκὴν ἐμορφῆν τοῦ χιονιοῦ καὶ τῆς ναρκώσεως καὶ ἡ ἀνοιξις θὰ γελᾷ τὸ ροδοπέλο τοῦ ἀθάνατος παιδικῆς, μὲ τὸ ἀναπτυσσόμενον ἐμβρυον τῶν νεανικῶν πόθων.

Τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητον αὐτὴν ἐναρκτήριον ρωμάντσον, ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πεζότητα. Ἀλήθεια τὰ πρωτοβόγια δὲν μᾶς ἔφερον μόνον τοὺς σαλιάγκους ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνοῖγμα τῶν σχολείων. Καὶ δὲν ὑπάρχει φρικτώτερον πρᾶγμα αὐτῆν τὴν ἐποχὴν ἀπὸ τὸ μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀγωνιᾷ ἡ παιδικὴ ψυχὴ καὶ καταβιβίζεται ὁ εὐαίσθητος παιδικὸς ἐγκέφαλος, ἀπὸ τὴν ἐπανάληψιν τῶν μαθημάτων. Δὲν εἶνε ὁ φόβος τῶν μαθημάτων, τῶν βιβλίων καὶ τῆς παραδόσεως, ποῦ ζαρώνει τὴν παιδικὴν φυσιογνωμίαν εἰς μιαν γχιμάτσον ἀποστρεφῆς καὶ βουρκῶνει τὰ μάτια ὡς φθινόπωρινὰ σύννεφα (ἄχ αὐτὴ ἡ ρωμάντσον πῆρε κατ' ἄπορον!) Εἶνε ὁ δάσκαλος, ποῦ προσωποποιεῖ τὸ ἀθλιον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα. Τὸ παιδί ὀργῆ νὰ μᾶθη, διψᾷ νὰ γνωρίσῃ, ὅ, τι νέον, ἀλλ' ἔρχεται τὸ σύστημα, τὸ ἐλεεινὸν καὶ τρισάθλιον καὶ τοῦ καταστρέφει τὴν ὄρεσιν καὶ τὸ ἀποκαρδιώνει. Ἄς κάμουν μιαν ἀπόπειραν οἱ παιδαγωγοὶ νὰ τὸ μελετήσουν αὐτὸ τὸ ζήτημα σοβαρὰ.

Ἡ ἔροσελεστία τῶν προσορτιῶν τοῦ Βάχχου τελεῖται ἀτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν Ἀθηναϊκῶν παντοπωλείων καὶ οἰνοπωλείων, ὅπου βράζει ὁ μουστος μέσα εἰς τὰ βαρέλια καὶ τῆς μπόμπης. Ὅλη ἡ ὁρμὴ καὶ τὸ πάθος ποῦ κρύβει μέσα τῆς ἡ εὐγενεστὸς καὶ γλυκοκόμος ῥόγα τοῦ σταφυλιοῦ, δημοιουργεῖται αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, διὰ νὰ φανερωθῆ μετ' ὀλίγον εἰς τὸ χρυαῖον ρευστὸν ποῦ ἀνοίγει τοὺς ὠραίους κόσμους, στρουγγυλεῖν τις ὀπτικῆς γραμμῆς τοῦ ματιοῦ καὶ τῆς

φαντασίας, ἀλλ' ἐξεγείρει τὰ πάθη καὶ τὰ νεῦρα. Μεθαύριον ὁ βακχικὸς αὐτὸς πόθος θὰ ρευσθῆ εἰς ὑγίαν τοῦ ἠδονιστοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν συνοδείαν τῆς ἐξαιρετικῆς μουσικῆς, ποῦ ἀφίνει ἢ τηγανίζομένη φαληρικὴ μαρτίδα.

Καὶ ἐπειδὴ ἔγειρε λόγος διὰ τὸν μουστον, θυμῆθηκα μιαν ἄλλην μουσοδία, ποῦ καλύπτει αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὴν ἀμοσφαιραν ὄλης τῆς Ἑλλάδος. Μιὰ μουσοδία εὐχάριστος γλυκεῖα καὶ γαργαλιστικὴ, προκαλοῦσα τὴν μέθην, ὡς τὴ μέθη τῆς παρθενικῆς σαρκὸς, ἡ μουσοδία ποῦ ἀφίνει ὁ βραζόμενος μουστος. Εἰς ὅλα τὰ σπῆια, τὰ ἀρχοντικά, τὶς πτωχὲς καλύβες, τὰ σπῆια τοῦ ἀστοῦ καὶ τοῦ μεγαλοεπιχειρηματίου, κατασκευάζονται αὐτὰς τὰς ἡμέρας αἱ πολυκοικίλοι συνθέσεις τῶν γλυκοματιῶν, ἐφευρέσεις τῆς Ἑλληνίδος νοικοκυράς, ποῦ γοητεύουν τὰ παιδιὰ καὶ καθιστοῦν λιχουδιάριδες καὶ τοὺς μεγάλους. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ συνδασμί τοῦ χυμοῦ τοῦ σταφυλιοῦ, μὲ τὰ καρύδια, τὰ κυδωνία, τὰ ἀμύγδαλα, τὰ κουκουάρια, ποῦ θὰ ποικίλουν τὴν μονοτονίαν τῆς χειμωνιάτικης νυκτός, γύρω ἀπὸ τὴν θερμάστραν, ἢ τὸν ἱζάκι καὶ τὴν ἐκλεκτὴν οἰκογενειακὴν ἐσπερίδα καὶ ἀκόμη καὶ τὴν κοσμικὴν συγκέντρωσιν.

Δ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ λοιπόν, ρηξικέλευθοι συμπολίται, τί θὰ γίνωμεν ἕφετος μὲ τὰ Ἰμαλία τῆς τιμῆς τῶν παπουτσιῶν; Διὰ νὰ ὑποδοθῶμεν ἀμεμπτα μὲ καινούργια πέδιλα πρέπει νὰ εἶμεθα ἐφοπισταὶ καὶ διὰ νὰ ἐπιδιορθώσωμεν τὰ παλαιὰ, ὀπωδιῆσιν εὐπρεπῶς, πρέπει νὰ εἶμεθα τουλάχιστον ἀλευρέμποροι ἢ παντοπῶλαι. Καὶ ἂν ἔχομεν τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ εἶμεθα οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο, τότε πρέπει νὰ κάνωμεν τὸν σταυρὸν μας καὶ νὰ περπατοῦμε, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι. Ἀλλ' αἱ συμπολίτιδες θὰ συγκοπιθεθοῦν νὰ ὑποφέρουν τὸ δεινὸν αὐτὸ; Καὶ αὐτὰ μὲν δὲν θὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τίποτε καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ φοροῦν ὑποδήματα μέχρι τῶν γονάτων, ἀλλ' ἡμεῖς ποῦ θὰ ὑποστοῦμε τὸν ἀντίτυπον αὐτὸν πρέπει νὰ τὸ πάρωμεν ἀπόφασιν καὶ νὰ ποηλώσωμεν τὸ σακάκι μας, τὸ καπέλλο μας, τὸ μαστοῦν καὶ τὴν ταμπάκλαν μας, διὰ νὰ ἀντεπεξέλθωμεν.

ΔΕΙΛΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Ἐνα ὄνειρο προχθὲς μ' ἐζοῖξε σὲ μιὰ ζωὴ ὅπως διόλου διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴ ποῦ περναίει. Εἶδα πῶς μοῦ ἔκαναν τὴν κηδεῖα μου. Παρακολοῦθοῦσα ὄλη τὴν τελετὴ καὶ χαμογελοῦσα γιὰ τὰ κλάμματα τῶν δικῶν μου. Ἐννοῖσασα συνέμα μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ λύπη. Χαρὰ, γιὰ τὴν ἐβλεπα πῶς κάποιος μ. ἀγαπήσανε κ' ἐμένα, λύπη, γιὰ τὴν ἀφίνα τόσο νέος τῆ ζωῆ. Καὶ ὁμως πόσες φορές μοῦ δόθηκε νὰ τὴν μελετήσω καλά καὶ νὰ τὴν ἀηδιάσω. Ἄνοιχα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου καὶ τότε κατάλαβα πῶς ὅλα, ὅλα εἶναι ψέμμα. Ἡ ζωὴ! Μιὰ θλιβερὴ λίταναία ποῦ περναίει. Σὺ ὑποφέρεις, μὰ ποῖός σὲ ξέρει; Κλαίει τὴν τύχη σου, θέλει κάποιον νὰ βρῆς νὰ ἐξομολογήθῃς τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς σου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θέλει νὰ γόησῃ τὸν καιρὸ του μὲ τοὺς δικούς σου τοὺς στεναγμούς. Κλείσε τὰ μάτια σου, ἀνθρώπε! Κατέβα στὸν τάφο σου χαρούμενος. Μοῦκταναν τὴν κηδεῖα μου. Ἢτο ἰδικὴ μου ἡ κηδεῖα, ἡ κηδεῖα τῆς ζωῆς; ... Τί ὄνειρο ἀλήθεια! Σὺ πησσα, ἀλλὰ δὲν ἦμον ταραγμένους. Γιατί ἄρα γέ; ... Νύχτα βαθεῖα. Κἀθισα ἀπάνω σένα βράχο, ἔκει στὴ Φαληρικὴ ἀκρογιαλιά καὶ θυμῆθηκα τὰ περασμένα. Ὅποιος κλαίει τὰ περασμένα του, τις ἀγάπες του τις παλῆς κλαίει, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει. Ἄν δὲν ἦτανε ἡ ἀγάπη στὸν κόσμον, πῶς οἱ νέοι θὰ κλεγαγαν τὴ χαμένη τους ζωὴ; πῶς οἱ γέροι θὰ θύναστανεζαν; Ἄν ἡ Φύσις εἶναι ἐμορφή, δὲν εἶναι ἐμορφή παρὰ γιὰ τις καρδιές ποῦ ξέρουν νὰ λατρεύουν. Ἀλλὰ σήμερον ποῖός εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ μὲ παρθενικὴ ψυχὴ θὰ βρεθῆ νὰ τραγουδῇ τὸν ἀτελειωτὸ ὕμνον στὴν ἐκλεγκτὴ του; Τί τὴν θέλεις τὴν μελαγχολία καὶ τὴν ἔμορφα δειλινὰ; Ὁ κόσμος τριγύρω σου γελᾷ δὲν εἶσαι γιὰ τὴν ἐποχὴ μας μ' αὐτὰ τὰ μάτια τὰ βουρκομένα. Κράψου. Τί νεροπῆ! Δὲν πρέπει ὁ ἄλλος νὰ ξέρῃ τὸν πόνο σου. Γύρισε στὸ φτωχόσπιτό σου. Πέταξε τὰ βιβλία σου, σγίσε τα, τί σοῦ χρειάζονται; Κῦτταξε τὴν φύσιν, ποῦ ὀλόγυρα σου ἀπλόναται αὐτὴν τὴν μεγαλοπρέπεια. Αὐτὴ θὰ καταλάβῃ τοὺς ἀναστεναγμούς σου καὶ τὸ κλάμμα σου. Ὁ κόσμος γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει. Γελᾷ μαζί σου ...

ΛΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΠΡΩΣΙΛΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΤΑΤΩΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

— Μας εκατάλαβαν' εφώναζε ο Νίκος. Θέλουσαν να μās εφεύγονσαν και άνοϊσαν τήν έσακμίαν. Μά δέ σφάζανε.

Εκεί εις τήν όδόν Αραχώνθης, ή Φόρδ έκοψε κάτω, άριστερά, έπειτα έμβήκε εις τήν όδόν Χαριλάου Τρικούπη, κοί ύστερα εις τήν όδόν Ακαδημίας. Ητο καμμιά εκατοστή μέτρα εμπρός από τήν Ωβερλαντ.

— Θά πέσουν πάλι εις τήν όδόν Ίπποκράτους' ειπε ο Νίκος, τήν στιγμήν που έβγαίνει εις τήν όδόν Ακαδημίας. Τώκαμαν για να μείνουμε πίσω στους έλιγμούς.

Αλλ' έβλεπαν ή Φόρδ γώθηκεν εις τήν όδόν Μαυρομιγάλη. Ο Νίκος έκοψε δεξιά με μιά μεγάλη καμπύλη προς τόν πεζοδρόμιον του θεάτρου Αρνιώτη, για να πέρση και αυτός εις τόν στενό. Έμεινε έτσι λίγο πίσω.

Έν τω μεταξύ ή Φόρδ σταμάτησε κάπου εκεί εις τόν βάθος του δρόμου άριστερά.

— Τους πιάσαμε' ειπε ο Νίκος.

Οι τρεις έπιβάτες κατέβηκαν, ο ένας άνοξε τήν πόρτα ενός διορρόφου σπιτιού, έχώθησαν μέσα και ή Φόρδ έχώθηκ εις τή σκοτιά. Και όταν έφρασε, ή Ώβερλαντ εκεί που ύπελόγησαν ο Νίκος και ο Γκράν ότι έστάθησαν ή Φόρδ, δέν εύοησαν ούτε άμαξί, ούτε ψυχήν ζωσαν.

— Στο διάολο! ειπεν ο Γκράν και κατέβηκε.

Έκανε ένα-δυό βήματα, εξήτασε τίς πόρτες, ετέντωσε τήν αυτιά του, μά τίποτε. Έν τω μεταξύ είχε κατεβή και ο Νίκος.

— Μά τί τρέχει, κύριε Γκράν; ήρώτησε γεμίζων τήν πίπα του με άκάπτερον.

— Τί να τρέγγ, μωρέ Νίκο! του ειπε ο Γκράν. Έλασα τόν Ρέτ και φοβούμαι μή του συμβή τίποτε.

Με όλίγα λόγια του εξήγησε τούς φόβους του και τή διατρέξαντα.

— Άφησε, κύριε Γκράν' θά βρω εγώ τόν Ρέτ, τόν σωφρ του Χάρτμαν, και κάτι θα του βγάλω' ειπεν ο Νίκος, ρουφώντας δυό γουλιές καπνού. Α! μεγαλειον.

Ο Γκράν έπλανατο εδω κι' εκεί. Έξαφνα ένόμισεν, ότι εις τόν βάθος του δρόμου είδε κάποια σκιά ύποπτη. Έγύρισε κοντά εις τόν άμαξί και έχώθηκε μέσα.

— Έλα πέμε! ειπε του Νίκου. Γρήγορα!

Ο Νίκος ανέβηκεν εις τήν κάθισμά του, χωρίς να ζητήση εξηγήσεις και έβαλεν εμπρός. Άνέβηκεν προς τήν σκιάν και έστρεψαν από τόν πρώτον εγκάρσιον δρόμον άριστερά.

— Κόψε λίγο να ηγήθω, έπειτα τραβα πάρα κάτω και πήγαινε εις τόν θεάτρο του Αρνιώτη να με περιμένεις, ειπεν ο Γκράν του Νίκου.

Ο σωφρ έκοψε λίγο και ο Γκράν επήδησε. Έστρεψε τότε προς τήν όδόν Μαυρομιγάλη και έβγαλε μόνον τόν κεφαλή του από τόν τοίχον τής γωνίας. Διέκρινε τώρα τήν σκιάν εις τόν μέσον του δρόμου, κοντά εις τόν σπίτι, που είχε σταματήσει ή Φόρδ. Του έπέρασαν ή ιδέα, ότι ή σκιά εκείνη κατασκόπευε τόν σπίτι. Έξαφνα, από τήν όδόν Ακαδημίας επάνη άλλη σκιά. Κάτω από τόν πρώτον φανάρι, καθώς έπερνούσε, ένόμισεν ότι ήτο κυρία ή ρασοφόρος. Έπροχώρησεν ή νέα αυτή σκιά και έσταμάτησε κοντά εις τήν άλλην.

Τώρα δέν ειχε καμμιάν άμφιβολίαν. Τά δυό αυτά ύποκαίμενα ήσαν ύποπτα. Άφήκε τήν σκοπιάν του και προσποιούμενος κάπως τόν μεθυσμένον επροχώρησε παραπαίων προς τήν σκιά.

Μόλις επλησίασε όμως εξεπλάγη και όλίγον άκόμη έσταματούσε. Διέκρινε καλά τώρα δυό άνδρας. Ο ένας ήτο καλόγηρος με μακρυά γένητα' ο άλλος ήτο σκουπιδιάρης, μ' ένα μακρόν σάρωθρον από φρούγανα εις τόν ώμον.

Τί ηθέλεν εκεί; Δια τόν σκουπιδιάρην ήτον πολύ ένωρίς, δια τόν καλόγηρον πολύ άργά.

Έπέρασε πολύ κοντά τους και άλιστα παρ' όλίγον να τρακάρη επάνω τους. Ο καλόγηρος είχε προτεταγμένον τόν

ανάπηρα του και ο σκουπιδιάρης, μισοσκυμμένος, άναβε τόν τοιγάρο του.

Τήν στιγμήν που ήτο κοντά των ο Γκράν, έγύρισαν και τόν έκούτταζαν καλά.

— Βά τ' αν σάλ ιδρόνις, του ειπε ο σκουπιδιάρης.

Ο Γκράν, προσπεράσας, έχαμογέλασε δια τήν έπιτυχιάν του, άφου τόν είπαν μεθύστακα. Αλλά έβλεπε και ένα μεγάλο μυστήριον. Ο σκουπιδιάρης μιλούσε Γαλλικά.

Εξηκολούθησε λοιπόν τόν δρόμον του, παραπαίων πάντοτε, έφρασε εις τήν όδόν Ακαδημίας και έστρεψε δεξιά. Άπέναντί του διέκρινε μίαν σκιάν αυτοκινήτου.

Ήταν ή Ώβερλαντ του Νίκου με στυσμένα φανάρια. Έστρεψε λοιπόν κοντά. Ο Νίκος γυμνός μίνα εις τήν μαζιλάρια με τήν πόδια επάνω εις τόν σερα ποντέν έρρουφούσε τόν «μεγαλειον» του.

— Αί τί τρέχει; ήρώτησε τόν Γκράν βγαίνων έξω.

— Μυστήρια Νίκο' άπήντησε εκείνος. Έχεις άκούσει σκουπιδιάρη να μιλή Γαλλικά με καλόγηρον;

— Τι έκανε λέει; ειπε ο Νίκος, εκπληκτος. Για να τούς δω και εγώ.

Έστρεψαν με τήν νύχια έως τήν γωνίαν τής όδου Μαυρομιγάλη και είδαν τίς δυό σκιές τώρα εις τόν πεζοδρόμιον σκυμμένες. Τήν στιγμήν εκείνην ένας κρότος σιδήρου ήκούσθη, και έπειτα ή δυό σκιές επήδησαν.

— Στάσου' του ειπε ο Γκράν. Μπορεί να κρουκουττάζουν. Φαίνεται ότι εκεί είναι στόμιον ύπονόμου. Βρέ τους φιλαράκους! Αυτοί κατασκοπεύουν τούς άλλους' που κυνηγούμε μες. Τούτοι δέ μιλούσαν Γαλλικά, οι άλλοι πάλι έχουν αυτοκίνητο Γερμανού. Έτσι είναι.

— Τό όποιον, ίσως εύρωμεν τόν κύριο Ρέτ.

— Έχεις πιστόλι μαζή σου; ήρώτησεν ο Γκράν.

— Και τόν άφινω τόν φωνακλή μου ποτέ;

— Καλά. Δυό πιστόλια αυτοί, δυό έμεις. Πάμε.

Έπροχώρησαν με τήν νύχια επάνω εις τόν κατάστρωμα του δρόμου, δια να μην άκούωνται τήν βήματα των και έφρασαν εκεί που είχαν εξαφανισθεί ή δυό σκιές. Τότε είδαν, ότι έχασκε τόν στόμιον τής ύπονόμου, διότι τόν σιδερένιο σκέπασμα τόν είχαν τραβήξει και τόν άφησαν στην μπάντα, ίσως δια να έχουν τήν ύποχώρησιν έλευθέραν.

Ο Γκράν έσκυψε και δέν ήκουσε τίποτε.

— Μη γάνουμε καιρό' ειπε Στέκκα.

Έβγαλε από τήν τσέπη του τήν ήλεκτρική λαμπτίσα του, έσυρε τόν κουμπή της και προσεκτικα έρριξε εις τόν στόμιον τήν φωτεινήν δέσμη. Έπειτα έβαλε τόν ένα πόδι εις τήν σιδερένια σκάλα, έβγαλε τόν «Σμίθ» του και έδωκε τήν λάμπα εις τόν Νίκο.

— Φώτα μου, του ειπε.

Ο Νίκος επήρε τήν λάμπα και του φωτίσε, έως τόν βάθος, ένώ ο Γκράν έχώθηκε κάτω.

— Έλα και σύ' του ειπε, όταν έτελειώσαν ή σκαλίτσα.

Ο Νίκος έχώθηκε μέσα. Ο Γκράν είχε παραμερείσει εις ένα είδος θολωτού διαδρομίσκου. Επήρε τήν λάμπα του με τόν άριστερόν χέρι και τήν έσβυσε. Έφοβετο μήπως ήσαν κάπου εκεί κοντά οι δυό μυστηριώδες άνθρωποι. Έπειτα, άφου δέν ήκουε κανέναν θόρυβον, άναψε πάλιν τήν λάμπα του, εξηρεύνησε τήν γύρω του και κατέβηκε ένα δυό σκαλίτσα, ακολουθούμενος από τόν Νίκο.

Μία γλιάρά άτμοσφαιρα και μία άφρόρητος δυσοσμια τούς έπερε άνω κάτω τόν στομάχι' εύρίσκοντο εις τόν πεζοδρόμιον να είπούμε τής ύπογείου όδου. Είς τόν μέσον διέκριναν ένα κανάλι εις τόν όποιον ελίμναζαν νερά, με άκαθαρείες και βούρκο. Δεξιά και άριστερα τειχώματα, από τήν όποια κατά διαστήματα έσταζαν διάφορα ύγρά και σκοτάδι χαώδες.

Ο Νίκος έχασκε να προχωρήση με τόν πιστόλι προτεταγμένον.

— Στάσου μωρέ να ιδούμε τί γίνεται εδω μέσα. Μπορεί να είναι σύρματα ήλεκτρικού. Ζέρω γώ...

— Τό όποιον κινδυνεύουμε; ήρώτησε ο Νίκος.

— Ζέρω γώ τί γίνεται;

Ο Γκράν έχασκε μίαν άναγνωρίσιν του εδάφους με τήν λάμπα και έπειτα επροχώρησε, εξερευνών τήν τοιγάμακτα. Εδω ήτο τόν στόμιον ενός όχτετού, παρέκει τόν λούκι ενός βήθρου. Έσκυψε δεξιά και άριστερα μήπως άκούση κανένα θόρυβον, μά του κάκου. Τέλος πάντων τί είχε γίνει ο σκουπιδιάρης και ο καλόγηρος;

Έξαφνα ένας περιεργος κρότος, σαν πάλινσμα, ήκούσθη από μακρυά, και άντήχησε υπό τόν θόλον. Ο Γκράν έσβυσε τήν λάμπα του άμέσως και ήτο καιρός. Από μακράν είδαν μίαν άνταγύειαν και ήκουσαν όμιλίαν.

Έστρωμιώθησαν μέσα εις τόν θολωτόν διαδρομον που ώδηγούσε εις τόν στόμιον, με τήν πιστόλια έτομα. Αν κληρωθύνοντο προς τήν έξοδον και εκείνοι, άντίομαστέλο! Έν τω μεταξύ τόν φως επλησίαζε. Ήσαν οι δυό μυστηριώδες άνθρωποι' ο σκουπιδιάρης και ο καλόγηρος. Και οι δυό ήσαν άπηχεολημένοι μ' ένα χαρτί.

— Σά ντουάτ έτρ ίσι, μόν κολονέλ! Ελεγεν ο καλόγηρος εις τόν σκουπιδιάρην.

Εδω ο Γκράν τήν έχασε. Ο σκουπιδιάρης ήτον συνταγμακάργης! Ο καλόγηρος θα ήτο ναύαρχος τότε.

Μέσα εις τόν ήμίφωσ, που επικρατούσε εκείνην τήν θραν εις τόν δωματιον, είδα έξαφνα με μεγάλην μου έκπληξιν τήν δακτυλογράφον να κίπη εις τήν άγκάλην του κόμητος...

Αλλά τί εξητούσαν με τόν χαρτί εκείνο, που «θα ήτο εκεί»;

Ηκουσε κατόπιν ο Γκράν, ότι επρόκειτο περί ζητουμένου σημείου, κειμένου τριακοντα μέτρα από του στομαίου, δεξιά και άπέναντι. Τους είδε έπειτα να γυρίζουν πίσω και να φάγγουν εις τόν άπέναντι τείχωμα. Έξαφνα ο σκουπιδιάρης εφώναζε:

— Α! λά μπον έρ!

Τό εύρηκαν λοιπόν. Ο Γκράν έσκυψε να ιδή, αλλά και οι δυό είχαν εξαφανισθή. Κάπου έχώθησαν. Τό χαρτί που έκρατούσαν προφανώς ήτο σχεδιαγράφημα και τή βοηθεία αυτού εξήχονταν κάποιαν κρυφήν διωδον.

— Έλα' ειπε ο Γκράν εις τόν Νίκο άνάθων τήν λάμπα του. Έπροχώρησαν άποφασιστικά προς τόν αυτόν σημείον και εκεί είδαν ένα χάσμα, σαν διάδρομον, από τόν όποιον μόλις ήμπορούσε να περάση ένας άνθρωπος.

Ο Γκράν έσβυσε πάλιν τήν λάμπα του και εις τόν βάθος διέκρινε τόν σκουπιδιάρην, κρατούντα τήν λαμπτίσα, ένώ ο ψευτοκαλόγηρος έκρατούσε ένα βουδ εις τήν χείρα. Ήτον ένα κομμάτι πάτερο, με δυό σιδερένιες λαβείες. Καθώς τόν έκρατούσε ο καλόγηρος όρθιον, έχαμήλωσαν όλίγον και, όρθωθείς με δύναμιν, έδωκε ένα «κτύπημα κριού» προς τήν άνω. Κάτι ύπεχώρησε με κρότον, φως έχούθη από τόν χάσμα και βήματα όροματά ήκούσθησαν από πάνω. Έπειτα μόλις άποκαταστάθη ή συχία, ο καλόγηρος απέβησε τόν «κρίον» εις τήν γωνίαν, επάτησεν εις τήν λαβήν και επέρασεν από τόν χάσμα με τόν πιστόλι στο χέρι προφυλακτικά.

— Βνέ, μόν κολονέλ' ειπε, άφου έδεδειχθή ότι δέν ύπηρχε κίνδυνος.

Ο σκουπιδιάρης τόν έμυμήθη και εξηφρανίσθη προς τήν επάνω και αυτός. Τότε ο Γκράν έστρεψεν, ακολουθούμενος από τόν Νίκο, και έχασσε το βουδ, χωρίς να βγάλη τόν κεφαλή του όμως. Αλλά δέν επρόφρασε να ιδή πολλά πράγματα, διότι ο σκουπιδιάρης και ο καλόγηρος, άφου με τήν πιστόλια στο χέρι έφαιζαν δεξιά και άριστερα, έκριναν καλόν να κλείσουν τόν στόμιον με τήν πλάκα.

(Η συνέχεια εις τόν προσεχές).

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Και περιπατούσα κι' έθραινα μαδώντας τάχρια κρίνα, που δλόλεκη τή χείδενο τοφ φεγγαριού ή άκτινα. Κι' είχα τόν άντίον συντηρούα τίς μισωδιές μονάχα' κι' όλο ρωτούσα γύρω μου, «Δέν θα ξανάθω τάχα!»

Μάθε τής μοίρας τάχιο και μανιασμένο άγέρι και τάνθα και τή φούλλα μου σκορπίαί σ' όλα τή μέρη κι' έμειν' ο πόνος μοναχά στην έρημία τήν τόση.

Και τάσπρα τριαντάφλλα, που είχα στή δρόμο στρώσει, να περταίης και πιδίκο τή νύχτα να όμορφαίνουν, τώρα στή σάπια τή νερά χλωμαίνουσαν και πεθαίνουσαν.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΚΙΤΣΑ

ΤΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑ ΜΑΣ

* Στους μάρτυρας του καθήκοντος *

Άλλοδν και άπείριστο είναι τόν δημοσιογραφικό τραπέζι. Ένας μουσαμάς και τέσσαρα πόδια. Ούτε σκαλισματα, ούτε γυφάντες. Ο ρυθμός του είναι κοινότατος, ή μάλλον δέν έχει κανένα ρυθμόν. Αν δέν αγοράσθη από τόν παλαιοπολετιον, θα κατασκευασθη χωρίς άλλο εις τόν πρώτον τυχόντα έυλοηγόν. Ο τεχνίτης αυτός δέν εφρόντισε για τίποτε άλλο παρ' όσον να κάμη ένα τραπέζι γερό και εύρυχωρο.

Και τόν επέτευσε. Για γερό είναι. Και πρέπει να είναι τή δημοσιογραφικά τραπέζια δια κάθε ένδεχόμενον και να γίνονται και κρεβάτια, όταν οι μάρτυρες του καθήκοντος διανυκτερεύουν κατά τής μακράς και άτελειώτους νύχτας τού χειμόνος. Ένα χαρτοφλάκιον, φουσκομένο σαν φυσιομόμικα. Έχει μέσα χιλιάς δυό σμειώσεις, έγγραφα, χαρτιά, ψαλλιδίσματα διαφόρων εφημεριδων, εφημερίδες άκεφτες, γραμματα προς τήν εφημερίδα και άτομικά, επιστολιμαία χαρτιά, φάκελλα, γραμματόσημα μεταχειρισμένα και τόσα άλλα πράγματα. Και όλα αυτά ριγμένα και άνακατομένα με άταξία, που τής τραβής τή μαλλιά δέν τήν φθάνου. Ένα καλαμάρι σιδερένιο, που μοιάζει σαν βάση όλυμποδου τών 42. Άλλοτε, εις χρόνους λησιμονήμενος, είχαν επάνω του κάποιο άμάγαμα. Τώρα δέν του έμεινε τίποτε. Κονδυλοφόροι φαρμακείων, δαγγομένοι και σπασμένοι και πενάκια καινούργια και μεταχειρισμένα, φίλδην μύδη ριγμένα σ' ένα βαθύλομα τού καλαμαριού. Ένα τσακί σιδερένιο, ή τεκεκεδένιο, άγνωριστο προς τόν αρχικό του χοάμα και γεμάτο με άποτσιγάρα, εύρίσκειται κοντά στο μελανοδοχείον.

Παραπλεύρους είναι και τόν πακέτο των σιαγγέτων και τή σίριτα. Τό σιαγγέτο κεντρίζει διαρκώς σαν τόν άσβεστο πυρ τών Έστιάδων και... κατεβαίνει ή έμπνευσις.

Ένα ποτήρι, δανεικό από τόν καφετζή με δυό τρία λουλούδια, είναι τόν μόνο στόλισμα τού τραπεζιού. Κι' αυτά όμως δέν μένουσιν πολύν καιρόν. Τά εφερε κάποιος τυχαίως και μοιραίως. Θά τή πάρη κάποιος άλλος, χωρίς μάλιστα να ζητήση και τήν συγκατάθεσίον μας.

Και ως συμπλήρωμα τής επιπλώσεως τού τραπεζιού, θα εύρίσκονται επάνω κανένα ζευγάρι μανασέτες, κανένα κολάρο βουτηγμένο στόν ιδρώτα, κανένα καπέλλο, ένα δυό φλυτζάνια του καφε, και πολλά άλλα πράγματα.

Και όλα αυτά ριγμένα και πεταγμένα επάνω σ' ένα κοινό τραπέζι αποτελούν τή συνειθισμένη εικόνα τού δημοσιογραφικού τραπεζιού.

Κ. Θ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΑΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΚΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Έπεί 13 έτη έν Βερολίνο εκπαιδευθείς. Υψηλήτης άπί τριετίαν έν τή Πανεπιστημιά Βερολίνο. Συνεγείτης τού Γυναικολογικού Περιόδου Βερολίνο. Διευθυντής τής Γυναικολογικής Κλινικής Πανεπιστημίου Βερολίνο επί πένταετίαν.

8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6^α

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Πολύ κοπιαστική δουλειά, Δεσποινίς' εϊπε.

— Έπειτα έβγαλε τό πακέτο του και εξήγησε την άδειαν της Μίτσας «για νά στρίψει ένα». Τό άναψε, έτραβήξε μιιά δυό μέ λαιμογειάν, επέταξε κάτω εις τόν μουσαμάν τό σπάρτο και εξηκολούθησε.

— Εϊς έργον λουπόν' εϊπε της Μίτσας.

Κατά την μίαν παρά τέταρτον έπεσον ό αριθμός 1.

— Διαταξτε Κύριε Γενικέ. 'Η Δεσποινίς; 'Α ναι, πηγαινε πολύ καλά.

Έστράφη τότε προς την Μίτσαν.

— Ο κύριος Γενικός Διευθυντής λέγει, ότι σεις ήμφορετε νά φύγετε. Ώστε μπορούμε και μεις νά πηγαινώμεν.

— Έσηκώθηκα. Ό γέρο Γάμπος έπηρε τό καπέλλο του και τό μπαστούλι του, έφόρεσε τό παλτό του και άπεχαρέτισε την Μίτσα.

Έκείνη έφόρεσε τό καπέλλο της, έβγαλεν από την τζάντα της ένα καθρεπτάκι, έδώρωθωσε τά μαλλιά της και έβγήκε εις τό Χώλλ. 'Αλλ' έξαφνα μέσα από τά κρύσταλλα της μεγάλης πόρτας του Χώλλ ειδε τόν Ντιντή, που έπεριμένε έτοιμος, μέ τό καπέλλο, την γούνα του, τά γάντια του. Προφανώς έπεριμένε αυτήν. Κατανούσε άηδία παιά. Έκοντοστάθηκε έλπίουσα ότι έπεριμένε τόν πατέρα του.

Μετ' όλιγον ειδε και τόν Γενικόν νά βγαίνει από την πόρτα του άσσανσέρ, ένφ' οι κλητήρες έσπεκταν σουζα εις τό περιστύλιον. Πατήρ και υιός άντήλλαξαν δύο λέξεις, έπειτα ό πατήρ κατέβηκε την σκάλα και ή κορνέττα του ότομομπιλ της έδωκε νό εννοήση ότι ό Γενικός έφυγε.

Ο Ντιντής λουπόν—ήτο φανερόν—έπεριμένε αυτήν. Τι νά κάμη τώρα; Τι σκάνδαλον! Θα ήθελε νά την συνοδεύη. Ήσθάνθη ότι έκοκκινίζειν δλώσωνη. 'Αλλ' επί τέλους τι έιχε νά πάθη; Θα άπεποιείτο. Ώπλίσθη λουπόν μέ ψυχραιμίαν και έπροχώρησε. Έσπρωξε τό βαρύ φύλλον της πόρτας μέ τά κρύσταλλα και κατηνύθη προς την έξοδον, σοβαρά και άουτρηά.

Ο Ντιντής, καθώς έπερνούσε άπ' έμπρός του, άπεκαλύφθη μειδιών και έπροχώρησε τείνον τό χέρι του.

— Λουπόν πώς έπηγε ή πιατίξ; την ηρώτησε.

— Ηναγκάστη νά κοντοσταθώ, μέ κάποια κινήσι νά εξακολουθήση τόν δρόμον της.

— Άρκετά καλά; άπήνησε.

— Όσοφ νά έντελιζάν, περισεσέυι παρητήρησεν έκείνος.

Η Μίτσα από τό κομπλιάν αυτό άντελήφθη νέαν έπιθεσι. Υπεκλήθη λουπόν, άλλ' ό έχθρός την υπερεφάλαγγιζεν. Ό Ντιντής μέ ένα βήμα έπιασε την πόρτα της έξόδου. Έκείνη άνέκοψε τό βήμα.

— Παρντόν' του εϊπε.

— Τόσο γήγογα; παρητήρησεν ό Ντιντής.

— Γρήγορα; Μία ή ώρα. Τι ώρα τρώνε οι 'Αθηναίοι; ηρώτησεν ή Μίτσα γελάσα.

— Μιάμιση, δύο' άντήνησεν ό Ντιντής,, παραμερίζων και άνοίγων την πόρτα.

Δέν ήθελε τίποτε άλλο. 'Απλώς ήθελε νά μην του γλυστορήση, έως την έξοδον. Έκει πλέον δέν θα του εξέφευγε.

Κατέβηκαν άργά- άργά την μαμαραένια σκάλα. Ήταν μιιά συννεφιά βαρεία έξω. Η βροχή έφθανε και ό κόσμος έτρεχε νά προλάβη. 'Ενόμιζε κανείς ότι ή 'Αθήνα ειχε καταληφθή υπό πανικού. Τά σχέδια του Ντιντή υπεροηθοόντο μέ την βροχήν.

Έξαφνα χονδρός ψιχάλες έστازαν τά πεζοδρομία.

— Αά. Σά κομμάς' έφώναξε ό Ντιντής ένθουσιασμένος.

— Τώρα; Έκαμε ή Μίτσα.

— Τι τώρα; Τό ότώ μου πεγυμένη.

'Αλήθεια ένα θανασίονν ότώ, Τόάμμερς, έπερίμενε. Ό σαρφέρο προσήμοξε τούς πλαγινούς μουσαμάδες.

Η Μίτσα έννε κατακόκκινή. Νά μη στί ότώμομπιλ μ' ένα νέον, που μόλις τό πρωί ειχε γνωρίσει!

Έπειτα έσκέφθη διαφορετικά. Ποιός την έγνωρίζε εις τας 'Αθήνας; Και έπειτα ή 'Μινέρβα δέν άπειχε πολύ.

Την στιγμήν έκείνην μιιά δακτυλογράφος, ή Κάκια, κατέβανε την σκάλα. Η Μίτσα έδέχθη και έπήδησε εις τό αυτο-

κίνητον, ένφ' ό σοφέρ μέ τό κασέτο εις τό χέρι έπερίμενε διά νά κλείση την πόρτα.

Η Κάκια, μη έχουσα όμπρέλλα, έπερίμενε εις την πόρτα και έκύτταζε μέ άμνηγιάν. Ό Ντιντής την ειδε.

— Τι πεγυμένετε σεις αύτου; της ειπε άποτόμως, ύποπτευθεις ότι τούς παρηκολούθει.

— Βρέχει; παρητήρησε έκείνη μειδιώσα.

— Βγέχει ξεβγέχει νά πάτε στή δουλειά σας. Δέν ειδοθε από τζάχαρη νά λυώσετε.

Και έκώθηκε μέσα, άκριβώς την στιγμήν που ραγδαία ή βροχή ήρχιζε.

— Καλέ άντες, μέ την άλεπού σου' ειπε, ή Κάκια. Σας διορθώων έχώ.

Ο Ντιντής δέν την ήκουσε. Ήτον άπορορημένος.

— Θέλετε νά πάγωμε τό πλόγευμα στό 'Ακτεό'; ηρώτησε την Μίτσαν.

'Αλλ' ή Μίτσα άγρίεψε. Αυτό υπερέβαινε κάθε όριον.

— Με συγχωρείτε, Κύριε' του ειπε. Έδέχθη την ευγενή προσφοράν σας, έφ' όσον έπρόκειτο νά μέ πάτε εις τό ξενοδοχείον μου, άλλως...

Και έκαμε νά άνοίξη την πόρτα.

— Μά πώς μέ παγεξηγείτε! ειπε. Δέν ζέγω τά καθ' ύμας...

Ισως δέν έχετε οικογένειαν εδώ... Τότε του;

— Στήν 'Μινέρβα' ειπε ή Μίτσα.

Τό ότομομπιλ έξέκίνησε και, έπειτα όλοταχώς, κατηνύθη εις την 'Μινέρβα'.

Η Μίτσα ήτοιμάσθη διά νά κατέλθη, άλλ' ό Ντιντής την έκράτησε.

— Δέν φεύγετε γεννασίωμένη; Την ηρώτησε. Παγντόν, ε; 'Ετραβήξε τό χέρι της και του ειπε.

— Εύχαριστώ Κύριε.

'Επήδησε και έκώθηκε εις τό ξενοδοχείον, όπου ειρε τούς θεσιους της νά την περιμένουν εις τό έσιατόριον, γύρω από ένα τραπέζακι.

— Νάτην! έφώναξε ή κυρία Μαρκέτου.

— 'Ελα, σέ περιμένουμε' της ειπε ό θεσιος της.

Η Μίτσα έβγαλε τό καπέλλο της, τό έπανωφόρι της και έδωκε τά πράγματά της εις τόν καμαριέρην νά τά βάλη εις τό δωμάτιόν της. Και έπειτα εκάθησαν όλοι μαζί νά προγευματίσουν, χωρίς νά ελπή λέξιν ή Μίτσα από τά έπεισόδια του Ντιντή.

ΑΝΙΑΡΑ ΣΩΗ

Εϊς τας 3 τό άπόγευμα ή Μίτσα ήτον εις την θέσιν της, πλάι του γέρο Γάμπου έμπρός εις τό ταμλιώ και έως τό βράδν ειχε τελείως άντιληφθή τόν χειρισμόν του τηλεφώνου. Πράγματι κατά τας 6 ό γέρο Γάμπος άνέφερε, ότι ή διάδοχος του ήτον έτοιμή και ότι ήδύνατο αυτός νά άποχωρήση πλέον.

Και από της έπομένης πλέον ή Μίτσα έγκατεστάθη μονίμως πρό του ταμλιώ, μέ τό άκουστικόν εις τό ένα χέρι και τό άλλο εις τό στροφάλον.

Απά την ήμέραν έκείνην ή ζωή της έγινε άνιαροτάτη. Χρρρρ. Δεσποινίς... Δότε μου εΞ- δεκαεπτά.— Κέντρον εΞ— δεκαεπτά παρακαλώ.— Λάβετε Κύριε εΞ— δεκαεπτά.— Χρρρρρ. Έδώ Κέντρον κοπέλλα μου, σάς ζητεί ή 'Εθνική.— 'Ελά. Έμπρός. Τι θέλετε;— Συναλλάγμα.— Έχετε.

Και ούτω καθέξής. Την μονοτονίαν αυτήν διέκοπτε μόνον συνήντατα ό Ντιντής, ποτε διά νά της προσφέρει μιιά δέσμη από ώραία άσπρα μεγάλα τριαντάφυλλα Ντρούσκη και ποτε διά νά άνοίξη την πόρτα της καμπίνας και νά φιλουρήση.

'Αλλ' ή Μίτσα, χωρίς νά διακόπη την εργασίαν της, τόν ευχαριστούσε απλώς, ή τού άπαντούσε διά μονοσυλλάβων λέξεων.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές).

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΛΗΝΟΣ - ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τό χρονικό της Μόδας.

Εϊς το προπαρελθόν φύλλον σάς ειχα ύποσχεθώ νά σάς πώ μερικά πράγματα δια τόν γάμον ήλικιωμένων δεσποινίδων. Δυστυχώς μιιά έλαφρά άδιαθεσία, απο εκείνη μέ την όποιαν μάς έφιλοδώρησεν όλους σχεδόν αύτας τας ήμέρας ό καιρός, δέν μέ άρισε νά εξακολουθήσω εις τό περασμενο φύλλον της είκονογραφημένης. Σήμερα γενικέως τό ζήτημα του γαμου και τό περνω απο την άρχή, όπως τό καθορίζη εις τό θαυμασίον βιβλίον της ή βαρόνη Στάφφ. Πρώτα πρώτα είναι τά προκαταρκτικά, δηλαδή τά προζενια.

Ένας νέος έξαφνα, νομίζει, πως μιιά κόρη που ειδε θ' άποτελέση την ευτυχίαν του και θελει νά την ζητήσει εις γάμον. Όμιλεί πρώτον περι αύτου εις τούς γονείς του και αν δέν έχει τοιούτους εις τόν προσάτην του, τόν κηδεμόνα του, ή εις ήλικιωμένους φίλους του. Το πρόσωπον, τό όποϊον έδέχθη την έξομολογησίαν αυτήν έρχεται εις σχεσεις, ειτε άπ' ευθείαν μέ τούς γονείς της κορης, ειτε μέ ένα φίλον της. Μια συνάντησις τών νέων, χωρίς έννοείσαι να προειδοποιηθή ή κόρη περι τίνος πρόκειται, έπακολουθεί την πρότασιν, εκτος έαν οι γονείς της νέας έχουν σοβαρούς λόγους ν' άποφυγουν τό συνοικέσιον. Δι' όλα αυτά όμως καταβλάται μεγιστή φροντίς, όπως τηρηθή πλήρης έχευμέθεια άπεναντι τών τρίτων. 'Ας ύποθεσωμεν τώρα, ότι οι δύο νέοι ήρεσαν ό εις εις τόν άλλον. Ό νέος τότε πρέπει άμέσως νά καμη την αίτησίαν του, διά μεσον τρίτου και παλιν και νά κανονισθώσιν—απαραίτητον αυτό—τά υλικά ζητήματα. Ο μνηστήρ έπειτα μέ τουαλέτταν περιπάτου, όσον τό δυνατόν έπιμελημένην, πηγαινε νά εύχαριστήση τούς γονείς της κορης, αυτη δε, καλουμένη εν τώ μεταξύ, φαίνεται εύπροσηγγορος. Όταν εκείνος θ' αναχωρήση, φροντίζει νά του τεινη πρώτη τό χέρι. 'Απο της ήμερας αυτης ό νέος ήμπορει νά επισκέπτεται συχνότερα τό σπίτι της, τρόπον τινά, μνηστήρ της.

Κατά την πρώτην επίσκεψιν, περι της όποιας όμιλήσα παραπάνω, πρέπει νά κανονισθώ ή ήμέρα τών άρραθώνων, ή όποια πρέπει νά είναι όσον τό δυνατόν πλησιέστερα. Συμφωνείται άκομή κατα την επισκεψιν αυτην και ποίοι θα προσκληθώσιν εκατέρωθεν. Οι άρραθώνες λαμβανεται φροντίς νά γινωνται εν στενή κύκλω. Ο μνηστήρ στέλλει τό πρώτο του μπουκέτο την ήμέραν του άρραθώνος και έκτοτε κάθε ήμέραν από ένα, έαν τό έπιτρέπουν οι πόροι του.

Μεταβάνει εις την οικίαν της μνηστήρ του συνοδευόμενος απο τούς γονείς του ή εκείνους, οι όποιοι τούς αντικαθιστούν και πρό τών άλλων προσκεκλημένων. Φέρε την βέραν και δύναται νά άσπασθώ τότε ό μνηστήρ τό χέρι της κορης περνών τό δακτυλίδι. Φέρε άκομή και ένα δώρον εις την μνηστήν.

Το μενού του γεύματος, τό όποϊον θα έπακολουθήση και εις τό όποϊον οι μνηστήρες τοποθετούνται πλίστιον, εις τό όποϊον δε παρακάθηται και οι συντελέσαντες εις την μνηστήαν, πρέπει νά είναι σχετικώς άπλοών. Πρέπει νά δίδεται ή έντυπωσις ότι πρόκειται περι οικογενειακού γεύματος.

Η νέα φέρε έσθήτα άνοικτου χρώματος ρός ή ουρανί ή και λευκού και αι άλλαι κυρία αποφεύγουν τα σκούρα. Εϊς την μετά τό γεύμα έπιερδα, χωρίς βεβαια νά άφιωνται μόνοι οι νέοι, πρέπει νά καταβάλλεται φροντίς νά τοίς δοθώ καιρός νά όμιλήσουν χωρίς νά ακουώνται.

Τό ίδιον και καθ' όλην την διαρκείαν τών άρραθώνων. Δέν άρίνουν ποτέ μόνους τούς μνηστευμένους, αλλά και δέν φαίνωνται, ότι τούς έβρουν ύπο έπιτήρησιον.

Την επαύριον δι' έπιστολών άγγέλλονται εις τούς μη παρευρεθέντας συγγενείς οι άρραθώνες.

Τό άσπτημα τό μεταξύ τών άρραθώνων και του γάμου δέν πρέπει νά είναι μεγάλο. Έκτος του ότι έχει καθήκοντα

στενοχωρούνα πολλάκις, καθήκοντα επτότατα, διά τά όποια θα γράψω εις τό επόμενον φύλλον, αλλά δέν πρέπει νά δίδεται καιρός νά ψυχραίνεται ή άγάπη, ούτε νά άνυπομονούν οι μνηστευμένοι.

LA MONDAINE

Πώς τρώγονται τά ροφητά οά.

Θραύετε τό κελυφος του αυγού μέ τό κουταλάκι και, άφου τό άνοιξετε, πρώτο τό περιεχόμενον μέ τό κουταλάκι, χωρίς νά παίρνετε πολύ και πρώτε συγχρόνως και μικρά τεμάχια ψωμιού, εις τά όποια έλε φρετε μέ τό μαχαίρι φρέσκο βούτυρον. Το βούτημα του ψωμιού έντος του αυγού είναι άπρεπές. Εϊς τό τέλος δε δέν πρέπει νά παίρνετε τό κελυφος και νά τό ζύνετε μέ τό κουταλάκι, για νά βγάλετε και ό,τι έχει άπομείνει. Το άλάτι και τό πιπέρι τό ρίχνετε μέ τό κουταλάκι της άλατιέρας. 'Αφου τελείωσι το αυγό, τό βγάξετε από την αυγοθήκη και τό βάζετε στο πιατάκι, που έχετε δίπλα, όπου και τό σπάτε μέ τό μαχαίρι.

Βουτήματα του τσαγιού με καρύδι.

Αναμειγνυετα καλώς 35 γραμμ. ζαχαρι, 75 δρ. φιλοκαπαισμένα καρύδια, 150 δρ. άλεύρι φιλο και 30 δρ. βούτυρο και τα ζυμώνε με ζεστό νερό, έπειτα δε πλάθετε μικρά γαλετάκια και τά ψήνετε εις μετριον φούρνον επί 45' της ώρας.

Χρήσεις της άμωνίας.

Η φανέλλες και εν γένει τά μάλλινα υφάσματα καθαρίζονται έμβαπτίζομενα απλώς έντος καδου περιεχοντος διάλυσιν σάπωνος και όλιγην άμωνίαν.

Οι παλαιοί πίνακες ζωγραφικής καθαρίζονται μέ μίγμα εΞ ίσων μερών άμωνίας και τερεβινθίνης.

Τά εις άργυρου, χρυσοϋ και νικελίου σκευή, προστριβόμενα μέ έριούχον βεβεγεμένον δι' άμωνίας καθαρίζονται και αναλαμβάνουσι όλην αυτών την ζωηρότητα και λάμψιν.

Επίσης και οι αδάμαντες.

Ο πεπκαλιωμένος χαλκός αναλαμβάνει την συνήθη αυτου μεταλλικην όψιν, έαν διαβραχθώ διά πυκνης άμωνίας και προστριβθώ ισχυρώς διά ψήκτρας. Κατόπιν δε έκπλύνεται δι' ύδατος.

'Αλλά και ως φάρμακον ή άμωνία έχει μεγάλην χρήσιν. Εϊς την καρρρρον ώφελεϊ πολύ ή διαδογική εισπνευσισ επί 3-4 φορας της άμωνίας' έπέερχεται δε άποτελεσματική και βεβαια θεραπεια, έαν γίνη χρήσις της άμωνίας εγκαίρως, ειως ως αισθανθώ τις τά πρώτα συμπτώματα του κρυολογήματος.

*

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ω θάλασσα!... Πώς αγαπώ νά καθουμαι ομα ό σου, σάν παιζης χρυσοροδίνη μέ της Αλγής τά χάδια. Μά πειότερο όμως ό αγαπώ τά μαγεμένα βράδια, σάν τό φεγγάρι λούζεται σιά διάφανα νερά σου!... 'Αθήνα. Σ. ΡΟΚΟΣ

ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΩ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ Τ. ΥΦΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται τά νευρικά νοσήματα. Η έπιληψία (σεληνιασμός) ειδικώς, άποτελέσματα θανασία 12 ετών. Κέκτιται τό τελειότερον Ηλεκτροθεραπευτήριον της 'Ανατολής διά την θεραπειαν της 'Αρτηριοσκληρώσεως, 'Αρθρίτιδος κλπ. και τό τελειότερον ούστημα 'Ακτινων Ραίντηγεν.—'Οδός Πειραιώς 10. Της άνικανότητος και έκσπερματώσεως ίδια δλος θεραπεια μέ έκκληκτικά άποτελέσματα.

ΑΠΟ ΟΤΙ ΓΙΝΤΑΙ ΓΥΡΩ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΝ.— Έπροχώρησε δύο βήματα, ή αίθερα μορφή Του έλαβε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ αὐστηρὸν ὄφρος Τῆς καὶ τὸ στόμα Του ἤνοιξε διὰ νὰ λαλήσῃ πρὸς τοὺς στρατιώτας Του. . . . Διὰ τοῦ ἔρκου, τὸν ὁποῖον ἔδωκεται, ἐγίνετε στρατιώται τοῦ Βασιλέως, στρατιώται δικοῦ Μου. Χρειάζεται ἀφοσίωσις τυφλὴ εἰς τὸν Βασιλέα σας. Θὰ ἀκούσετε νὰ σὰς λέγουν διάφορα πράγματα διὸς σὰς παραπλανήσουν· μὴ τοὺς πιστεύετε, διότι πολλοὺν πατριωτισμὸν καὶ εἶναι πατριδοκάπηλοι. Μὴ λημσνεῖτε τὰ δικὰ Μου λόγια. Ἐχετε πίστιν ἀφοσίωσιν καὶ ἐμπιστοσύνην.

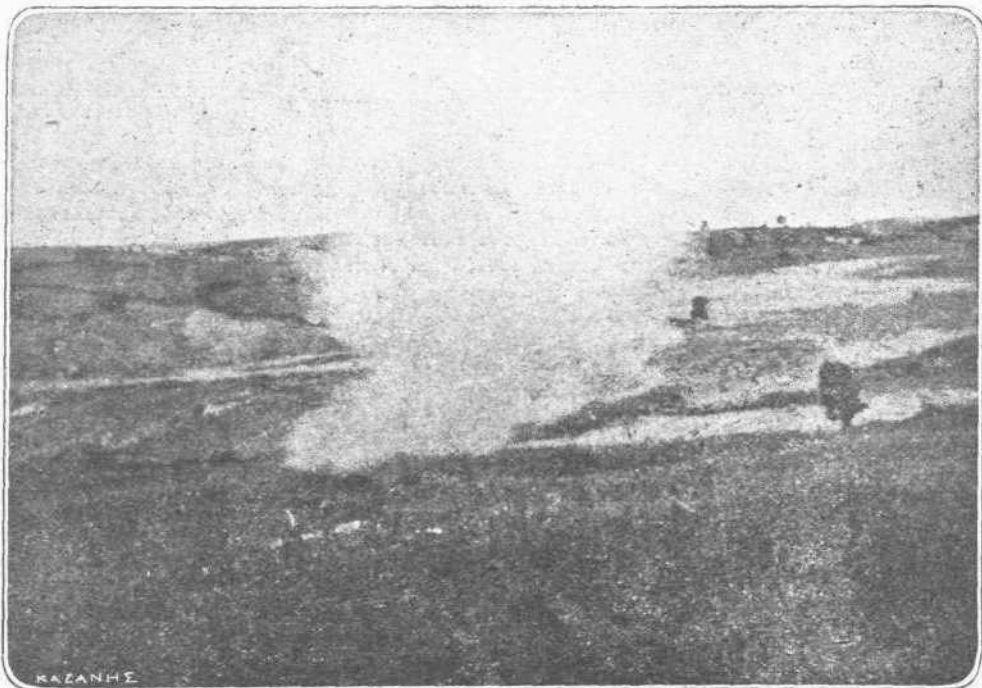
ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΝ.— Ἀσκητής, μετὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημά Του, ἐπὶ τὴν Βασιλικὴν σκηνήν, ὁ Βασιλεὺς Ἀρχιστράτηγος παρκολούθει μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβίας τὴν ἀνογνῶσιν τῶν εὐχῶν, ἧτις προηγήθη τῆς ὀρκωμοσίας τῶν στρατιωτῶν Του. Οἱ στρατιώται εἰς τὴν θίαν Του εἶχον καταλήψῃ ἕπο φρονητικῶδους ἐνθουσιασμοῦ καὶ τὸ βλέμμα Του τοὺς ἐστερέονα τὴν πεποιθῆσιν καὶ τοὺς πλημύριζεν ἄπο ἰσθμὸν συγκίνησιν.

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΩΝ.— Ὁρκίζομαι νὰ φυλάττω πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα. . . . ἀνεκράξαν μετὰ μίαν ἐνθουσιώδη φωνὴν οἱ νεοσυλλεκτοί, ἀνατείνοντες τὴν δεξιάν των, ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως-Στρατηλάτου, ἐμψυχούμενοι εἰς τὴν θείαν Του καὶ ἐνθουσιάζόμενοι ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημα καὶ τὸ ἀτίειον βλέμμα Του.

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΠΑΪΔΙ.— Τὰ ἐξημερώματα τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἀνχώρησε μετὰ Ἐπιτελείου τῶν φίλων καὶ ὁδοῶν τοῦ ὁ κ. Βενιζέλος εἰς Κρήτην καὶ ἐσεῖθεν εἰς Θεσσαλονικίαν, ὡς ἀναλήθῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης· ὁργανωθέντος κινήματος. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ τὸν κ. Βενιζέλον εἰς τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, διὰ τὴν μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου.

Εἰς τὴν Πεδιάδα τῶν Σερβῶν.— Αἱ ὄβριδες τῶν συμμάχων καὶ τῶν ἀντιπάλων των Γερμανοβουλγάρων, ποὺ κατέχουν τὰ ὄκρηκιμα τῶν Ποροῖων ὑψώματα, ὁρῶνουν καθημερινῶς τὴν πεδιάδα τῶν Σερβῶν. Οἱ δυστυχεῖς ἀγρόται, οἱ ὁποῖοι ἔτυχε νὰ εὐρεθῶν μεταξύ δύο πυρῶν, ἀναγκάζονται νὰ διακόψουν τὰς ἐργασίας των εἰς τὸ θραύσον καὶ νὰ ζητήσουν καταφύγιον κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τῶν σπιτιῶν των.

Οἱ ἈΓΓΛΟὶ Εἰς τὸ Σερβία ἀπὸ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπάθειας, οἱ ὁποῖοι κινῶνται εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν διὰ τὴν παραγωγὴν πυροβόλων καὶ πολεμοφόδων, τὸ Ἀγγλικὸν Ἐπιτελεῖον κατάρθων ἕχουσα τὰ εἰς τὸ μέτασον τοῦ Σέρβου μαχόμενα Ἀγγλικά στήματα μετὰ νέον πυροβολικόν. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς πυροβολομαρφαλμμένος ἐπάνω εἰς τὴν πρόχειρον σκοπὸν κανονίζει τὰ βλήματα.

Οἱ Σέρβοι.— Οἱ Σέρβοι, οἱ ὁποῖοι μάχονται εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν, ἠναγκάσθησαν καὶ πάλιν νὰ ἐκκενώσουν τὴν Φλόριναν καὶ νὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν δευτέραν πρὸ τῆς πόλεως ἀμυντικὴν γραμμὴν, ὅπου καὶ ἔχουν στρατοπεδεύσει ἤδη, ἀνασυντασσόμενοι καὶ ἀναδιοργανούμενοι.

* Η ΣΥΛΒΙΝΑ *

— ΔΙΗΓΗΜΑ —

— Πού πήγαίνεις, μικρούλα μου, ξορφη Συλβίνα;
 'Η νεκρά γυναίκα σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὴν γρηὰ γιαγιά.

— Γιαγιάκα μου, τῆς ἀπήντησε μ' ἕνα δρασερό μειδίμα στὰ χεῖλη καὶ μετὰ μιὰ χαρωπὴ ὑπόκλιση, πήγαίνω, με τὴν ἀδεια σου, νὰ κάμω ἕνα γύρο, νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου καὶ νὰ ρουφήσω τὴν ἀνοιξιὰτικὴ δροσιά.

— Ἀνοιξιὰτικὴ εἶσαι σὺ ἢ ἴδια, γαλιάντρα, τῆς χαμογέλασε ἡ γρηὰ. Καὶ ποῖς θὰ διαβάσῃ σήμερα στὴν γιαγιά;

— Σ' ὀρκίζομαι, γιαγιάκα μου, πῶς θὰ γυρίσω νωρίς. Ἐννοια σου καὶ δὲν σ' ἀρίνω ἔτσι ἐγώ. Μὰ κутταξε αὐτὸ τὸν ἥλιο, τί μαγευτικὸς ποῦ εἶναι; Δὲν θάτανε κρίμα νὰ μὴ τον ἀπολαύσω;

Καὶ ἀνοίξεν ὀρθάνοικο τὸ παράθυρο.

— Ἀλλῆθεια εἶναι ὠραίος καιρὸς ἐπεθεβάωσε με μελαγχολία καὶ ἡ γιαγιά. Καὶ ποῦ θὰ πῆς;
 — Νὰ, θὰ περάσω ἀπὸ τῆς Μόδ... Ὁ θὰ πάμε μαζὶ στὰ μαγαζιά. Ὑστερα θὰ πιούμε τσαί, ἢ θὰ πάμε εἰς τὸ δάσος...
 Ἡ γιαγιά, μιὰ στιγμὴ ἔρριξεν ἐξεταστικὴ τὴν ματιά της ἔπάνω εἰς τὸ τραφερό, τὸ ἐλκυστικὸ τὸ ἀδρό πλάσμα, ποῦ ἦτο ἡ ἐγγονὴ της. Καὶ μετὰ φωνῆ, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀμυδρῶς διακρίνετο καποια μακροὴ ἀνησυγία, ρώτησε:
 — Ὁ θὰ συνοδεύσῃ ἡ μητέρα σου;
 Ἄθωα παιδιὰ γέλοσα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπῆρχε καὶ κάποια δόσι εἰρωνείας, ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς τῆς γιαγιάς.
 — Ὡ! γιαγιάκα... Σήμερα εἶναι Σάββατο. Ἡ μητέρα ἔχει νὰ κутταξῇ τὸ νοικοκυριό της. Πῶς νὰ με συνοδεύσῃ;
 Ὅχι γιαγιάκα μου θάβγω μονάχη μου, σὰν μιὰ μεγάλη κοπέλα.

Κάποιο ἐλαφρὸ σύννεφο διακρίνετο στὴ φωνῆ καὶ στὴν μορφή της, ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ σταματήσῃ. Σὲ λίγο προσέθεσε:
 — Νομίζω πῶς τὸ ἀξίζω, ἔ;
 — Ἀλλῆθεια, ἀλλῆθεια, ἐστὲναξεν ἡ γρηὰ.
 Καὶ ἐνῶ ἐπανακοῦσε τὴν γαλήνην της, τόσο γρηγόρα, ὅσο γρηγόρα εἶχε συνοφρυωθῆ, ἡ Συλβίνα ἡ ἀναχωροῦσα μέσα εἰς τὴν μουσικὴν, ποῦ ἀφῖνον ὁ θροῦς τοῦ μεταξωτοῦ της φορέματος. Ἡ γρηὰ ἐσουλλογίζετο.
 Εἶκοσι χρόνων νέα μετὰ τὴν ζώην συντετριμμένην! Καὶ ἂν δὲν ἦτανε συντετριμμένη ἡ ζωὴ της, εἶχε κακὴν ἀρχὴν μετὰ τὸν γάμον της ἐξ ἐρωτος. Αὐτὴ ἦτο φιλόσοφος καὶ ἐκείνος ζηλότυπος. Καὶ ὁ γάμος διελύθη ἔπειτα ἀπὸ ἕξ μηνῶν ἀφόρητον συμβίωσιν, μέσα σὲ φιλονικίες. Καὶ ὅμως ἐλεύθερα εἶχε διαλέξῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ εἶχαν ἀγαπηθῆ πάλυ... Καὶ ποῦ θὰ ἦτο τὸ μέλλον τῆς Συλβίνης, καρωμένης γιὰ ν' ἀρέσῃ, προωρισμένης γιὰ τὴν ἀγάπην, ὅπως τὸ ρόδατον εἶναι προωρισμένο γιὰ τὴν σφαγή!

Ἡ Μόδ ἔλειπε. Καὶ ἡ Συλβίνα ἐξεπλήρωσε τὸ μισὸ ρόδακαλὴ της. Γύρισε ἐπὶ τὸν ἕνα εἰς τοὺς μεγάλους λαθρέπτες τῶν προθηκῶν τῶν καταστημάτων, ἀπολαύουσα τῆς ἡδονῆς, ὅτι ἦτο πολὺ ἑμορφη καὶ ὅτι ὅλες ἡ ματιὰς ἐπεφταν ἔπάνω της θαυμαστικῶς. Ἀλλὰ καθὼς πῆγαινε πρὸς τὸ δάσος, κοντὰ εἰς τὴν μεγάλην ἀφίδα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ γιατί, ἔλασε τὴν χαρὰν της. Πόσαι καὶ πόσαι ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος φτερούγιζαν ἐκεῖ μέσα καὶ οἱ ταιγιάνοι μετὰ τὰ μελαγχολικὰ βιολιά τους τῆς κτυποῦσαν ἀκόμη τὰ νεῦρα, παίζοντες ἐκείνους τοὺς μεθυστικούς, τοὺς τρελλοὺς καὶ τοὺς φρικιαστικούς στροβίλους, ποῦ ἀναφταν μέσα εἰς τὰ βλέφαρα τοῦ Γιάννη τὴν φλόγα τοῦ πόθου!...

— Γιάννη!...

Εἶπε προφῆρ τὸ ὄνομά του τόσο δυνατὰ, ὥστε κάποιοι διαβάτης ἐγύρισε, νομίσας πῶς αὐτὸν φώναζε, καὶ χαμογέλασε. Συγχισμένη καὶ θυμωμένη μετὰ τὸν ἑαυτὸν της ἡ Συλβίνα, συνοφρυωθὴ καὶ κτύπησε τὸ πόδι της κατὰ γῆς... Ὑστερα ἀπὸ δύο χρόνων χωρισμὸ νὰ καταστήσῃ ἔτσι, ἐνῶ αὐτὸς τὴν ἐπολένην τοῦ χωρισμοῦ ἔφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτον... Ἔως μετὰ καμμίαν ἄλλην!...

Ἡ Συλβίνα δάγκωσε τὰ χεῖλη της, διὰ νὰ δαγκώσῃ

τὰ παράπονά της, καὶ συνήλθε. Τὰ περατωμένα πέρασαν. Ἀφῆρημένη σκόνταψε. Ποῦ; Πῶς; Δὲν ἤξευρε Σήκωσε τὴν κεφαλὴν, ἀνοίξε τὰ μάτια, καὶ τὸ στοματάκι της, τὸ μικρὸ, τὸ λεπτὸν, τὸ συμμετρικὸ!

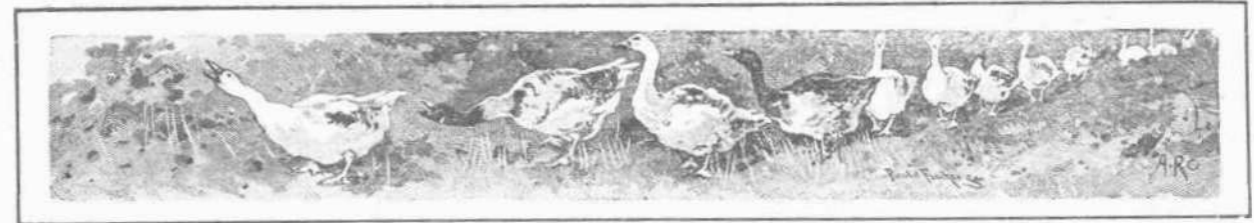
— Σὺ!...

— Ὡ! σὺ! Συλβίνα!... Ὡ! Συλβίνα μου!...

— Μὰ παιδί μου, πῆς δὲ, τί θέλεις... Ἄλλὰ δὲ, τί καὶ ἂν πῆς, δὲν θὰ με πείσῃ, ὅτι περισσότερο ἐπιπόλαια πράγματα μπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τὸ κάτω—κάτω τῆς γραφῆς, γι' ἀνεμομύλους μᾶς πῆρες;
 — Ὅχι, πατέρα!...
 — Ὁ πατέρας σου ἔχει δίκιο. Θέλησες νὰ πανδρευθῆς τὸν Γιάννη. Τὸν πῆρες. Μετὰ ἕξι μηνῶν θέλησες νὰ τὸν χωρίσῃς, γιατί ἡ ζωὴ σου κατήντησεν ἀνεπὸφορος τὸν χώρισες. Ὁ θεὸς γνωρίζει τί πῆρες καὶ τί βάσανα, καὶ τί χρέματα μᾶς ἐκότισε, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν καὶ τί ρηματοδιακὸ κατήντησε τὸ σπίτι μας... Σήμερα ἀρχησες νὰ μᾶς λᾶς ἀπλούστατα, «θέλω νὰ τὸν ξαναπάρω». Μὰ εἶσαι στὰ καλά σου, ἢ μᾶς κοροιδεύεις;
 — Ὅχι μητέρα...
 — Τότε, παρενέβη ἡ γιαγιά, ζητοῦσα νὰ συμβιάσῃ τὰ πράγματα, διηγῆσέ μου τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς μεταβολῆς... Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἡ Συλβίνα ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Καὶ ἔπειτα ἐκραύγασε μετὰ παρακλιτικὴν φωνήν:
 — Τὸν ἀγαπῶ γιαγιάκα μου!...
 Ἡ γιαγιά διώρθωσε τὰ ματογυῖα της γιὰ νὰ δῆ καλύτερα. Καὶ μετὰ λεπτοτάτην εἰρωνείαν ρώτησε.
 — Δὲν μού λᾶς; Αὐτὴν τὴν φοράν εἶσαι βεβαία;
 — Καὶ σὺ γιαγιά μου; Ὡ! Ἀλλὰ πάντοτε τὸν ἀγαποῦσα... Καὶ ἐκεῖνος ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ μ' ἀγαπᾷ. Μόνον εἶμεθα καὶ οἱ δύο βλάκες ὑπερφάνοι... Δὲν ξέραμε τὸν κόσμο... Τώρα ζήτησεν ὁ ἕνας συγγνώμην τοῦ ἄλλου, ἐκλαύσαμεν μαζῇ... Εἶναι ἄνδρας μου...
 — Καὶ ποῦ ἔγινεν αὐτὴ ἡ ὥρα συνάντησιν;
 — Ἐμπρὸς εἰς τὴν Παναγίαν...
 Στεναγμοὶ ἐκπληξῆως διέφυγον ἀπὸ τὰ στήθη τῆς γιαγιάς, εἰς τὰ ὁποῖα ἔπεσαν τὰ ματογυῖα. Τα μαρμαίμενα ρόδα τῆς σεβαστῆς τῆς παλαιᾶς μορφῆς, ἀνεξωγωνηθήσαν λιγνάκι. Καὶ μετὰ μισοτρέμουσαν φωνὴν εἶπε:
 — Τότε σὲ ἰκέτευσε νὰ τὸν ἀκούσῃς... σοῦ πῆρε τὸ χεῖρ σου, καὶ τὸ κράτησε στὸ δικό του... Δὲν ἀντιστάθηκε πολὺ. Τὸν ἀκολούθησες, καὶ μαζῇ συργινάσαστε, χωρὶς νὰ ξεῦρετε πῶς, μετὰ μικρὰ βήματα, ἐμπρός εἰς τὴν Παναγίαν. Βεβαία θὰ δώσατε, ἐλεημοσύνην καὶ σ' ἕνα μικρὸν ζητιάνο...
 — Ναι, σ' ἕνα γέρο δώσαμα.
 — Καὶ εἰς τὸ τέλος, ἂν καὶ εἶχατε ἀκόμη μερικὰς ἀμφιβολίας, μπήκατε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖ ὄρκισθητε αἰωνίαν πίστιν, ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Ἔως τὰ κερὰ σας νὰ καίουν ἀκόμη...
 — Γιαγιά!... Γιαγιά! Πῶς τὰ ξέρεις ὅλα αὐτὰ;
 Χαριτωμένη εἰς τὴν στενοχωρίαν της, κοκκινίζουσα περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἀραδωνιστικὴν τῆς χβῆς, ἡ γιαγιά ἀπεκρίθη:
 — Τὰ ἐτραβῆξα καὶ ἐγώ, παιδιὰ μου. Ἐκεῖ ξαναβρήκα καὶ ἐγὼ τὸν παππὸ σου, ἀφοῦ τὰ εἶχαμε χαλατωμένα γιὰ πολὺν καιρό... Ὅλα γυρίζουν, ὅλα ἀλλάζουν, ὅλα περνοῦν. Μόνον ἡ χάρις μείνει ἡ ἴδια μετὰ τὴν κληρονομικότητά της, μετὰ τὰ περωμένα της... Καὶ ἐμεῖς ζοῦσαμε κατὰ, εὐτυχημένοι. Εἶχαμε πιά τὴν πεῖρα... Πήγαμε ναῦρης τὸν Γιάννην σου, Συλβίνα μου, πῆγαινε μετὰ τὴν εὐχὴ μου...
 (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ 100 %
 Ἄποκτησις γραμμῶν. — Αὔξεισις δυνάμεων. — Ἄνευ διαίτης.

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
 ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 2 — ΤΗΛ. 1087

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ

Ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπροβῆνετὸ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν μελοδράμα ἡ «Ἐθραία» τοῦ Ἄλεβυ, ὄλοι ἐκαίνοι ποῦ πονοῦν καὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸν μοναδικὸν μελοδραματικὸν θίασον, ποῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἑλληνικὴ σκηνή, ἔψευγαν ἀπὸ τις πρόβες κουνώντας μετὰ δισπιστίας τὸ κεφάλυ μετὰ τὴν χαρακτηριστικὴν κίνησιν, ποῦ σημαίνει ἀμφιβολίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Καὶ πραγματικὰ, ὁ μοναδικὸς μελοδραματικὸς θίασος ἕως τώρα δὲν εἶχε νὰ ἀναλάβῃ νὰ μελετήσῃ νέα ἔργα, νὰ

κοπιᾶσῃ, νὰ ἰδρώσῃ εἰς τις πρόβες, νὰ σφίγγῃ, διὰ νὰ παρουσιάσῃ κάτι νέο. Ὅταν ὅμως εἰς τὴν πρώτη καὶ ἔπειτα εἰς τὴν δευτέραν καὶ κατόπιν εἰς τὴν τρίτην κατὰ σειρὰν παραστάσιν τοῦ γλυκυτάτου ἔργου τοῦ Ἄλεβυ, ὁ κόσμος ἔθαύμασε τὴν τελειότητα τῆς παρουσιάσεως, ἐξέσπασε εἰς ἀκράτητα καὶ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καὶ συγχαρητήρια διὰ τὸν μαέστρον τῆς ὀρχήστρας, τὸν δημιουργὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος, τὸν δαιμόνιον Λαυράγκαν. Καὶ ἐνόησε ὅτι, ὅταν θελήσῃ ὁ μαέστρος κάτι, τὸ ἐπιτυγχάνει. Μηπως σ' αὐτὸν δὲν ὀφείλονται ὅλαι αἱ φρενικαὶ ἐμφανίσεις νέων μελοδραμάτων καὶ ἰδίως ἡ κατὰ τὸ δυνατόν τελεία ἐμφάνισις τῆς «Ἀιδῆς»; Ἀλλὰ μήπως αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ δαιμόνιος δημιουργὸς παντός ὅτι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς μελοδραματικὸν θίασον ἡ Ἑλληνικὴ σκηνή;

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀδελφοῦ.—Εἰς τὸ θέατρον «Κοτοπούλην» τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐδόθη τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου, «Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ». Ὁ κ. Ξενοπούλος, ἀκολουθῶν πάντοτε τὴν τακτικὴν, τοῦ νὰ δραματοποιῇ τὰ διηγήματα καὶ μυθιστορήματά του, μᾶς παρουσίασε τὸ πρὸ δύο ἔτων δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνος» μυθιστορηματὸν αὐτοῦ «Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ», τὸ ὁποῖον τότε εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν, ὡς τετράπρακτον ἐννοεῖται εἶναι πολὺ γνωστὸ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ὅς ἐκ τούτου εἶναι πολὺ γνωστὴ. Ὁ ἀδελφός, ὁ ὁποῖος ὡς βοηθὸς καὶ τρόφιμος τῆς ἀδελφῆς του, δέχεται τὴν ἀτιμίαν, γίνεται ἐκδικητὴς τῆς ἀνυπάρακτον πλέον τιμῆς του τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ἀδελφὴ πάσει πλέον νὰ τὸν ἀνέχεται ὡς καταβόθραν τῶν τῶν χρημάτων, ποῦ κερδίζει μετὰ τὴν ἐμπορίαν της. Ὁ συγγραφεὺς θέλει νὰ δείξῃ εἰς τὸ κοινόν, ὅτι οἱ ὡς ἦρως θεωρούμενοι ἐκδικηταὶ τῆς οἰκονομικῆς τιμῆς, δὲν εἶναι παρὰ οἱ αἰσχροτέροι δολοφόνοι. Καὶ μάλιστα δολοφόνοι, φονεύοντες ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, βασιζόμενοι εἰς τὴν ἰερὰν ἰδέαν τῆς τιμῆς, τὴν ὁποῖαν τῶσόν ἔχουν κατασπύλοσι. Ἐνα μεγάλο προτέρημα τοῦ ἔργου εἶναι, ὅτι ὄλοι οἱ τύποι εἶναι ἐκ τοῦ φυσικοῦ, χωρὶς καμμίαν ἔκτασιν ἢ κατάπτωσιν. Ζωντανὴ ἀναπαράστασις τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας μας «Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ», βεβαίως δὲν εἶναι ἔργον μεγάλης ἀξίας. Ἐὰν ὅμως δὲν φθάσῃ τὸν «Κόκκινον Βράχον», εἶναι τὸ σπουδαίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ μέχρι σήμερα δοθέντα κατὰ τὴν ἐφευρετικὴν περιόδον Ἑλληνικὰ ἔργα. Ἐὰν ὁ κ. Ξενοπούλος ἐπεμελείτο περισσότερο τοὺς διαλόγους, θυσιάζων καὶ μερικὰ ἐπιτυχῆ διὰ τὸ μυθιστορηματὸν σημεῖα, θὰ παρέδιδεν ἕνα ἔργον

τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἀπεξημίωσεν ἠθικῶς διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης δοθέντος ἔργου τοῦ «Ἔως θριαμβεύει». Ὁ θίασος μελετημένος καὶ ἡ Δ' Κοτοπούλη πολὺ στοργικὴ διὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ τέκνον τοῦ αἰωνίου παραπονομένου συγγραφέως.
 Ἡ Δ' Κοτοπούλη, τελεία εἰς τὸν ρόλον της. Οἱ κ.κ. Φιλίππου καὶ Μυρτά θαυμαστοὶ. Ὑπέροχος ὅπως ὁ κ. Ἰωάννου. Ζωντανότερος τύπος δὲν παρουσιάσθη ποτὲ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρον.

AD IO

Καὶ λοιπὸν, μᾶς ἐφυγες.
 Καλὸν σου καινεῖδιον
 καὶ οὔτε ποτὶ σὸ δρόμο σου,
 καὶ οὔτε κἄν καὶ βῶδιον!

Ὅ μὴν, ἀλλὰ εὐχόμεθα
 κανένα ἐποβρέχιον
 νὰ βῆσῃ καὶ νὰ χορῆφτε
 ἀληθινὸν νυγρίχιον.

Ὅ χάρις τότε τὸ γνωστὸν
 τὸ ἔθος τὸ μελίχιον,
 κάθε σου πόθο μουσικὸ
 καὶ αὐτὸν σου τὸν πιὸ μύχιον.

Καὶ εἶσι καταλύεται
 καὶ τὸ γνωστὸν Τριώδιον,
 ἀφοῦ τὸ ἀπεφάσισε
 νὰ ἀφῆρσῃ πλέον... πόδιον.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν αἱ ὀμάδες τῶν Ἀθηνῶν ἐξέδραμον εἰς τὸ πᾶρὰ τοῦ κ. Μπενάκη δωρηθὲν εἰς τοὺς προσκόπους κτήμα. Τὴν 7,25 ἤχησεν εἰς τὴν Πλατείαν Ὁμονοίας πρὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τὸ προσκλήτήριο. Ἐντὸς ὀλίγου δὲ εἶχον συγκεντρωθῆ ἐκεῖ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν καὶ ὑπαρχηγῶν τῶν ἄσασιν αἱ ὀμάδες. Ἐκεῖ συνταχθεῖσαι ἐπέβησαν τοῦ σιδηροδρομοῦ Κηφισίας καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἔβησαν εἰς τὸ γραφικὸν προάστειον. Μετὰ τὴν παρακοιούσθιν τῆς θείας λειτουργίας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐφωδιάσθησαν μετὰ τὰ ἀναγκαζόμενα τροφίμα καὶ ἐξεκίνησαν διευθυνόμενοι πρὸς τὸ «κτῆμα τους». Καθ' ὅδον ὅμως, μετὰ πορείαν ἀρκετῆς ὥρας, ἠναγκάσθησαν νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ Στροφύλι. Τὴν 11 π. μ., ἐπωφελοῦμενοι σχετικῆς καλλιτερεύσεως τοῦ καιροῦ, ἐξεκίνησαν καὶ πάλιν διευθυνόμενοι πρὸς τὸ κτήμα. Ἀμα ἔβησαν ἐκεῖ, ὁ ἔσφορος κ. Μίνδερ καθώρισεν τὸ μέρος, ὅπῃ ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ καθεὸς ὀμάς, μετ' ὃ ἤρχισε τὸ ἔργον τοῦ καθαρισμοῦ καὶ τῆς ἰσοπέδωσης τοῦ ἔδαφους, ἀμιλλομένης καθεὸς ὀμάδος νὰ παρουσιάσῃ καλλιτέραν καὶ ταχύτεραν ἐργασίαν. Τὴν 3 ἀπογευματινὴν ἀφοῦ ἐπρογευμάτισαν μετὰ ἀρετὴν πορεῖαν κατῆλθον εἰς Κηφισίαν διὰ τῆς δημοσίας οδοῦ Τατοῦο-Κηφισίας καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ σιδηροδρομοῦ μέχρι Ἀμαρουσίου. Εἰς τὸ Ἀμαρουσιὸν ἀφοῦ ἐπρογευμάτισαν καὶ πάλιν συνετάχθησαν καὶ ἐπιβάντες τοῦ σιδηροδρομοῦ τὴν 5,30 κατῆλθον εἰς Ἀθήνας.

B. Γ. ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόσκοπος Γ' ὀμάδος).

Πάτρας. Τὸ σῶμα Προσκόπων τῶν Πατρῶν εἶχε διακόψει τὰς ἐργασίας του μέχρι τούδε, λόγω ἀπουσίας τοῦ ἀρχηγοῦ κ. Κοντογεώργου, ὄντος ἐπιστράτου. Τώρα μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν, ἐπανήλθεν καὶ πάλιν ὁ κ. Κοντογεώργος καὶ τὸ σῶμα ἤρχισε τὰς τακτικὰς ἐργασίας του, ὅπως καὶ πρότερον.
 Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υ' ὀμάδος)

Ο Κ. ΦΕΣΣΑΣ

Ὁ ἐν Καβάλλῃ διακεκριμένος παθολόγος-παιδιάτρος κ. Κ. Φέσσας, ὄντος ἐπὶ σειρὰν ἔτων ἐπισκέπτετο τὰ περιφημότερα ἐπιστημονικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης, ἐγκαταστάθην ἐν Ἀθήναις. Οἱ γνωρίζοντες τὴν διαγνωστικὴν καὶ θεραπευτικὴν δεινότητα τοῦ ἀμειψοῦς ἐπιστήμονος, ἀχαιρέτησαν μετὰ ἀνακούφισιν τὴν ἐνταῦθα ἐγκατάστασίν του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Έμπρός, κύριε, είπεν η Μαργαρίτα. Δεν ανησυχώ πλέον περί ύμων. Θά κάμειτε την τύχην σας εις την αλήνη. Έχετε, είπατε, επιστολήν διά τόν βασιλέα; Ήτο άνοφελής. Άλλ' άδιάφορον. Πού είναι; Θά τοῦ τήν δώσω... Σπεύσατε μόνον, σάς παρακαλώ.

— Έν ριπή οφθαλμού ο Δελαμόλ άνοιξε τόν έπενδύτην του και έξήγαγεν από την τσέπην του μίαν επιστολήν έντός μεταλλίνου περικαλύμματος.

— Η Μαργαρίτα, λαβούσα την επιστολήν, παρετήρησε την γραφήν.

— Δεν είσθε σεις ο κύριος Δελαμόλ; είπε.

— Ναί, δέσποινα. Και έχω, Θεέ μου, την ετυχιάν να είναι το όνομά μου γνωστόν εις την Ύμετέραν Μεγαλειότητα;

— Ήκουσα να σας αναφέρουν ο βασιλεύς, ο σύζυγός μου, και ο αδελφός μου, ο δουξ του Άλανσών. Εξεύρω, ότι σας περιμένουν.

— Και έθεσε την επιστολήν, θερμήν άκόμη από την θερμότητα του στήθους του νέου, εις τόν στηθόδεσμόν της, γεμάτον από κεντήματα και άδάμαντας. Ο Δελαμόλ παρηκολούθει τα κινήματα της Μαργαρίτας απλήτως.

— Και ήδη, κύριε, τοῦ είπε, κατεβήτε εις την κάτω στοάν και περιμένετε εκεί, έως ότου έλθη κανείς εκ μέρους του βασιλέως της Ναβάρρας, ή του δουκός του Άλανσών, να σας προσκαλέση. Ένας από τους άκολουθούς μου θά σας οδηγήση κίτω.

— Και άφοῦ είπεν αυτά ή Μαργαρίτα, έξηκολούθησε τόν δρόμον της και έχάθη ως όπτασία.

— Έλθετε, κύριε, είπεν ο άκόλουθος, ο όποιος είχε διαταχθή να οδηγήση τόν Δελαμόλ εις την ισόγειον στοάν.

— Ά! ναί, ανέκραξεν ο Δελαμόλ σάν παράφρων, διότι ίδων ότι ο άκόλουθος του έδειχνε τόν δρόμον, ποῦ είχε λάβει ή Μαργαρίτα, ήλιπιζεν, ότι ταχύνων το βήμα, θά την ξιναίδη.

— Και πράγματι, όταν έφθασεν εις την άκραν της κλίμακος την διέκρινεν εις τα κάτω πάτωμα. Και είτε κατά τύχην, είτε ακούσασα τόν κρότον των βημάτων του, ή Μαργαρίτα άνήγειρε την στιγμήν εκείνην την κεφαλήν της και έτσι ήδυνήθη να την ίδη άκόμη μίαν φοράν.

— Ω! είπεν, άκολουθών τόν οδηγόν, δεν είναι θνητή είναι θεά και, όπως είπεν ο Βισγίλιος:

«Et vera incessu patuit dea»

— Και λοιπόν; ρώτησεν ο νεαρός άκόλουθος.

— Νά με! είπεν ο Δελαμόλ. Είμαι εις τās διαταγās σας.

— Και ο άκόλουθος, έπομένον του Δελαμόλ, καθήλθεν ένα δροφον, άνοιξε μίαν θύραν, έπειτα δευτέραν, επι της ούδοῦ της όποιας σταθείς είπε:

— Ίδοῦ, κύριε, το μέρος όπου πρόει να περιμένετε.

— Ο Δελαμόλ είσηλθεν εις μίαν στοάν, της όποιας ή θύρα εκλείσθη όπισθέν του.

— Η στοά ήτο έρημος. Εις μόνος ευπατριδής περιπατούσε άναμένον φαίνεται και αυτός.

— Ηδη ή νύκτα άρχισε να ρίπτη την μεγαλοπρεπή

της σκιάν εκ του ύψους των θόλων. Ως εκ τούτου οι δύο άνδρες καιτοι μόλις είκοσι βημάτων άπήχον άπ' άλλήλων, δεν ήδύναντο να διακρίνουν ο ένας την μορφήν του άλλου. Ο Δελαμόλ πλησίασε.

— Ο Θεός να με συγχωρήση! έπιθύρσις, φθάσας εις όλιγων βημάτων άπόστασιν από του δευτέρου ευπατριδόν. Άλλ' είναι ο κόμης Κοκκονάς, αυτός ποῦ βλέπω εδῶ.

— Εις τόν κρότον των βημάτων του, ο Πεδεμόντιος γύρσις και τόν παρετήρησε μεθ' ίσης εκπλήξεως, άνακαριάζας:

— Νά με πάση ο Διαβόλος, αν δεν είναι ο κ. Δελαμόλ! Οὐφ τί έκαμα! Έβλαστήμησα μέσα εις τα Άνάκτορα! Άλλά δεν πειράζει. Φαίνεται πως και αυτός ο Βασιλεύς βλαστημεί και μέσα εις την εκκλησία μάλιστα. Άλλά, τέλος πάντων, είμαστε μέσα εις το Λουβρον... έ;

— Ως βλέπετε. Ο κ. Μπέσιμης σάς εισήγαγε;

— Ναί, είναι πολῦ θελκτικός Γερμανός αυτός ο κ. Μπέσιμης. Σας ποιος σάς εισήγαγε;

— Ο κ. Δεμονῦ. Δεν σάς το έλεγα, ότι και οι Ουγενόττοι έννοοῦνται εις την Αδύην, όπως και οι... Άλλά συναντήσατε τόν δουκα του Γκιξ;

— Όχι άκόμη. Και υμείς ένύχαιτε άκροάσεως παρά τῷ Βασιλεί της Ναβάρρας;

— Όχι; αλλά δεν θά βραδύνη. Με έφεραν εδῶ και ποῦ είπαν να περιμένω.

— Καθώς βλέπετε, πρόκειται για κάποιο μεγάλο δείπνο και θά είμεθα πλαί πλαί εις το τραπέζι. Παράδοξος σύμπτωσις αλήθεια!... Από δύο ώρες ή τύχη μās συνέζεξε... Άλλά τί έχετε; φαίνεστε, σάν άπιστολημένος.

— Εγώ, είπεν ο Δελαμόλ με ζωρότητα, διότι πράγματι φαίνότανε ζαλισμένος, σάν να είχαν ίδη ένα όνειρο... Όχι, δεν έχω τίποτε. Άλλά ο τόπος αυτός ποῦ γέννησε χίλιες δυό σκέψεις. Όχι δεν έχω τίποτε.

— Φιλοσοφικός, δεν άμφιβάλλω. Το αυτό συμβαίνει και σ' έμένα. Ακριβώς την στιγμήν ποῦ έμπαίνετε εδῶ μέσα θυμήθηκα όλας τās συστάσεις του διδασκάλου μου. Κύριε κόμη, γνωρίζετε τόν Πλούταρχον;

— Πως, είνε από τους πιδ έννοουμένους μου συγγραφείς.

— Λοιπόν, ο μέγας εκείνος άνήρ, νομίζω πως δεν άπατάται συγκρίνων τα δῶρα της φύσεως προς λαμπρά, άλλ' έφήμερα άνθη, ένῶ την άρετήν την θεωρεῖ ως βαλοσαμῶδες φυτόν ποῦ έχει άφθιτον ευωδίαν και την θανμασίαν ιδιότητα της θεορατίας των πληγών.

— Γνωρίζετε Έλληνικά, κ. Κοκκονάς;

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

K. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΔΑΧΜ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ
9-12 καὶ 3-5 καθ' ἑκάστην πλὴν τῆς Κυριακῆς καὶ Πέμπτης μ.μ.

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΙΕΣΤΩΤΩ 6'

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Στανῦ (με μεγάλη γλυκύτητα ὄφους και σιγῆς). — Παρντόν, αν το έκαμα... Μοῦ φάνηκε πως δεν είστασε εὔτυχισημένη, ύποχρεωμένη να συγκεντρώνετε μέσα σας τα μυστικά των ιδεών, των έμπνεύσεων, ένδς ιδανικοῦ, ποῦ... Ένα άλλο δεν ήξευρε να καθορίση. Και ποῦ φάνηκε άκόμη, πως, ίσως περισσότερο από κάθε άλλον άδικηθείς από την ζωήν εγώ, αλλά περισσότερο ένας φίλος καλός και ελκικρινής για σας, την τόσο συμπαθητική και γεμάτη από τόση άγάπη, ποῦ φάνηκε... πως θά μπορούσα... θά ήμουν... κατάλληλος να σας άκούσω...

— Οδέττη (συγκεκριμένη). — Ά! ναί, έχω ανάγκη ένός, ποῦ να με καταλαβήνη!... ποῦ να συμπωνή μαζί μου!... ποῦ να πορω να του έκμυστηρευθῶ.

— Στανῦ (έπιφρολόμενος). — Και δεν είχατε ποτέ την ετυχιάν αυτήν;

— Οδέττη. — Μήπως πορω να την έχω κανείς με τόν γάμον, έτσι ποῦ γίνεται σήμερα; Προσπαθοῦν να μάθουν ή μαθαίνουν την περιουσίαν του, την κοινωνική του ύπόστασις του άνδρός, ποῦ πρόκειται να πάρουν, αλλά δεν μαθαίνουν τίποτε από την άνθρωπο. Τῶν άγνωσῶν και εκείνος σάς άγγισε και δεν κάνει καμμιά προσπάθεια να σας κατακτήση, μη έχοντας να έξασκήση παρά το δικαίωμα της ύλικής κατοχής, ποῦ τὸν ίκανοποιεῖ και τὸν άφίνει εὐχαριστημένον. Και ύπάρχουν άκόμη και γυναίκες, ποῦ μένουν κι' αυτές εὐχαριστημένες από την κατάστασιν αυτή, είτε γιατί βρίσκουν μιά σχετική εὐχαρίστησι, είτε γιατί ύπακούουν και υποτάσσονται εὐχαρίστως, είτε γιατί περιγελοῦν και περιφρονοῦν, είτε άκόμη γιατί, γινόμεναι μητέρες ή όγι, δεν φαντάζονται πως πορω να ύπάρχη άκόμη και άλλο πράγμα.

— Στανῦ. — Και ύπάρχει. Το αισθανθήκατε μέσα σ' ε,τι άνδρες και μπανάλ ύπάρχει εις την καθημερινή ζωή σας μέχρι σήμερα. Το αισθανθήκατε άκόμη και στην αποκάλυψιν της μυστηριώδους αυτής δυνάμεως, ποῦ όνομάζεται ή δύναμις της ζωής! Σας το λέγω αυτό, γιατί το δοκίμασα κι' εγώ, από την στιγμή ποῦ έφθασα εις το σημειον ν' αναλύσω... από τη στιγμή, ποῦ, άσυναισθήτως, σύρθηκα εις το σημειον να μάθω, γιατί ύποφέρετε, και να ζητήσω το μέσον να έλαττώσω τα βάσανα αυτά.

— Οδέττη (σκεπτική). — Κανείς ως σήμερα δεν ποῦ μίλησε έτσι, όπως εσείς τώρα. Και έπιθυμούσα να σας άκούσω. Θά ήτανε τόσο νέο για μένα και τόσο καλό, ναχῶ μιά φιλική τρυφερότητα, ποῦ να μοῦ έλαφρύνη την μελαγχολία και τους πόνους μου! Άλλά αυτό δεν είναι ένας λουλουδέσιος δρόμος προς το κακό;

— Στανῦ. — Προς το κακό; Γιατί; Ποῦ θά βρεθῆ; Πρώτα-πρώτα δεν ύπάρχουν παρά ήθικότητες σχετικές, διαψευδόμενες σε κάθε στιγμή από τις νικηφόρες έλξεις κάθε κανόνος, ποῦ ή καλή φύσις κάνει να λάμπη μέσα μας. Άλλά μεταξύ σας και έμένα, πως να το ποῦ; (Ζητεῖ μιά λέξι κατάλληλη). Θά ήτο μιά έντιμιτῆ των ψυχών! Και θάναι πολῦ γλυκὸ να σκεπτόμεθα μαζί σ' όλα τα ζητήματα. Έχουμε ήδη τόση άκρίβεια όμοίων έντυπώσεων, ποῦ με μιά απλή άνταλλαγή

βλεμμάτων μαντεύουμε πως ή γνώμη μας είναι ή ίδια

— Οδέττη. — Άλήθεια.

— Στανῦ. — Και στην ιστορία σας, όπως και στην δική μου, ποῦ πράγματα όμοια! Άνατραφήκατε μόνη, όπως κι' εγώ. Και συνηθίσατε από πολῦ ένωρίς εις το έργον της σκέψεως. Όπως κι' εσείς, αγαπῶ και εγώ κάθε τι, ποῦ προέρχεται από την σκέψιν κι' από την καλλιτεχνική έκφρασι. Είμαστε από τα πλάσματα εκείνα, τα πιδ σύγχρονα, ποῦ δεν πορω να είναι εὔτυχισημένα, παρά όταν σκέπτονται. Συναντηθήκαμε, δεν σάς φαίνεται τώρα, πως θάπρεπε να άφρωμεν εις την άτελεύτητον ήδύτητα να βλεπώμαστε, να συναντώμαστε... συχνά... πάντοτε;

— Οδέττη (βραδέως). — Θάπρεπε ναχῶ το θάρρος να το ποῦ!

— Στανῦ (έπειτα από μικρά σιωπή, συντετριμῶς λίγακι την φωνήν του). — Δεν είμαστε λοιπόν καλὰ σ' αυτή την έντιμιτῆ, ποῦ μās περιβάλλει; Τώρα άρχίζει να βραδυάζη και το ήμίφως έρχεται. (Την πλησιάζει). Σας αισθάνομαι να ζήτε πολῦ κοντά μου. Τα λόγια μας έχουν περισσότεραν δύναμιν, ψιθυρίζόμενα παρά λεγόμενα, και τα μάτια σας μ' άφίνουν καλλίτερα να εισέρχωμαι μέσα σας, μολονότι τα μαντεύω περισσότερα παρά τα βλέπω! (Της παίρνει το χέρι, ένῶ αυτή αντιτάσσει άσθενή άρησιον). Γιατί άρραίσθε να μοῦ δώσετε το χέρι σας; Το σφίξιμο του χεριού δεν είναι σάν μιά ύπογραφη της ελκικρινείας;

— Οδέττη. — Και το χάρδευμα όλων των ψευδῶν!

— Στανῦ. — Έχετε τέτοια άμφιβολία, όταν σάς μιλῶ;

— Οδέττη. — Όχι. Σας πιστεύω! Είμαι εὔτυχισημένη να σας πιστεύω!

— Στανῦ (χαμηλοφώνως, ένῶ την σφίγγει κοντά του).

— Ποῦ σας αγαπῶ!

— Οδέττη (διαμαρτυρούμένη). — Ω! φίλε μου!

— Στανῦ. — Και όμως είναι ή ίερη λέξι!

— Οδέττη. — Η όποία δεν έπροφέρθη εις τώρα.

— Στανῦ. — Επαναλάβετε την.

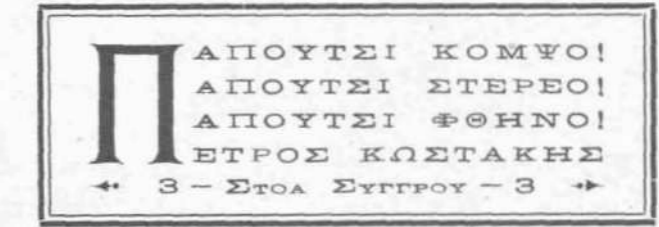
— Οδέττη. — Την άκουσα... είναι σχεδόν το ίδιο, σάν να την επανέλεβα.

(Επειτα από 15 μήνες εις τοῦ Στανῦ.)

— Ζασσέν. — Σε ποῦ σημειο βρίσκεται ή διακοπή των σχέσεων σου με την κυρίαν Μαργζύ;

— Στανῦ (έκπληκτος). — Ποιος σας το είπε πως ζητῶ...

— Ζασσέν. — Δεν είτανε άνάγκη να μοῦ το πῆ κανείς. Σε βλέπω και σε έξετάζω. Αυτό άρκει. Μόνο ποῦ δε έξηγούμαι καλὰ. Η Οδέττη, βέβαια, είναι μιά γυναίκα με χάρη σπανία και έξαιρετική, όφειλε να πραγματοποιη τὸν πιδ ιδανικό τύπο της ματρῆσας και σ' αγαπῶ τρελλά; Λοιπόν; ... (Η συνέχεια εις το προσεχές).

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΟΜΨΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΕΡΕΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΦΘΗΝΟ!
ΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
← 3 - ΣΤΟΑ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3 →

ΤΙ ΣΥΜΒΟΛΙΖΟΥΝ ΤΑ ΠΤΗΝΑ

‘Ο κόκκυξ.— ‘Ο κόκκυξ, ἂν καὶ παρ’ Ἀλλανῶ ἀναφέρεται ὡς εσφοώτατος καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δεινότατος, ἐθεωρεῖτο ὡς ἔμβλημα ἰδιωφελείας καὶ δόλου.

‘Η νῆσσα.— ‘Η νῆσος θεωρεῖται ὡς σύμβολον τοῦ ψεύδους, ἐκ τῆς παρομοιώσεως Ἰσως, ὅτι ὡς ἐκεῖνη ἐπιπλέει τῶν ὑδάτων, ἐπιπλέει καὶ τοῦτο εἰς τὰ εὔπιστα ὀνόματα τοῦ πλῆθους.

‘Ο χήν.— ‘Ο χήν, ἐκπροσωπεῖ τὴν μωρίαν καὶ τὴν ἡλιθιότητα. ἄδικως ὅμως, ἀφοῦ οἱ χήνες τοῦ Καπιτωλίου τῆς Ρώμης ἔδειξαν τὴν νοημοσύνην, σώσασα διὰ τῶν κραυγῶν αὐτῶν τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἔγχρωων.

‘Η χελιδών.— ‘Η χελιδών, ἡ μεγάλης ὠφελείας παρέχουσα διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν βλαβερῶν ἐντόμων, ἐσυμβόλιζε τὴν ἀναγεννωμένην φύσιν.

‘Ο πελαργός.— ‘Ο πελαργός, ὡς καταδιώκων τοὺς ὄφεις καὶ πάντα τὰ ἐπιβλαβῆ ὑδροβία ζῶα, ἐσυμβόλιζε τὴν γονιμότητα. Ἄλλ’ ἤτο καὶ τῆς μαντικῆς σύμβολον, διότι, ὡπως προσήθηντο τοὺς κινδύνους, ἐγκαταλείπων τὰς οἰκίας, ἔνθα εἶχε τὴν φωλιάν του, πρὸ τῆς ἐπερχομένης καταστροφῆς.

‘Η περιστέρα.— ‘Η περιστέρα, καίτοι πτητὸν ἐριστικὸν καὶ φιλόνεικον κατὰ τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν, ἐν τούτοις συμβόλιζε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ θεωρεῖται ὡς ἄγγελος τῆς εἱρήνης. τῆς πράξεως καὶ τῆς ἀγάπης. Ἐνεκα δέ, ἰσως, καὶ τοῦ λευκοῦ τῆς χρώματος, συνδυάζει καὶ τὴν ἔνοιαν τῆς ἀθωότητος.

‘Ο Ταῶς.— ‘Ο Ταῶς, τέλος ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ Ρωμαίοις ἱερός, ὡς ἀνήκων εἰς τὴν Ἦραν, ἐσήμαινε δὲ τὴν ὑπερφάνειαν, τὴν ματαιοφροσύνην καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Σ. ΚΟΥΒΕΛΗΣ

ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Λαγῶνον.— ‘Η δευτέρα ἐπεξηγηματικὴ ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Τὰ ποιήματα δὲν ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ γραμματόσημα, αὐτὰ δὲν ἔπληρον μέσα εἰς τὸν φάκελλον τὸ αἴτιον δὲν εἴμεθα, βέβαια, ἡμεῖς ἐκεῖνοι ποῦ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζωμεν. — **Π. Θαρρουνιάτην.** ‘Η δραχμὴ περὶ τῆς ὁποίας μᾶς γράφετε δὲν ὑπάρχει εἰς γραμματόσημα εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ἀποστείλατε ἄλλην διὰ νὰ συμπληρωθῆτε εἰς τοὺς ὑποψηφίους τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν ἀνταποκριτῶν. — **Ν. Δάγλαν.** Στείλατε τὸ ἀντίτιμον καὶ τὴν διευθύνσιν σας διὰ νὰ σὰς σταλῆ. — **Κων. Ἀλεξανδρόπ.** Διὰ τὴν λύσιν θὰ ἴδητε ἐν καιρῷ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσκοπικὴν κίνησιν δημοσιεύεται. — **Ἰωάν. Τζαννῆν.** Μάλιστα δικῶ. — **Μάρ. Ράην.** Στείλατε μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἐγκρίσιν. — **Γεωρ. Σολωμόν.** Νὰ στείλετε τὸ ἀντίτιμον. — **Εμμ. Καραλλῶν.** Διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἀποστείλετε δρ. 2,35. — **Ἀδολ. Λίντεργερ.** Σὰς πιστεύομεν καὶ τὸ ἐγκρίνομεν. — **Γ. Παλιατσάν.** Ἐλήφθη ἐπ’ ὄψει, διότι ἔχετε τὸ δικαίωμα. — **Δ. Μπιστάκον.** Γιατὶ δὲν ξαναδιαβάζετε τὰς ἐπιστολάς, ποῦ γράφετε, θέλετε νὰ μαγεύσωμεν τὴν διευθυντὸν σας διὰ νὰ σὰς στείλωμεν τὸ φύλλον; Στείλατε τὴν διὰ νὰ τὸ λάβετε. — **Γ. Πράτσιαν.** Εὐχαρίστως γίνεσθε δεκτός. Θὰ δημοσιευθοῦν. Στείλατε μᾶς τὴν μελέτην. — **Θ. Σανθόν.** Ἀποστείλετε μίαν δραχμὴν, διὰ ν’ ἀνακηρυχθῆτε ὑποψηφίος. Ἐπιταγὴ δὲν ἐλήφθη εἰσέει. — **Ἀπ. Ἀβδελόπουλον.** Στείλατε ἀναμένομεν. — **Γεώρ. Πλατανιώτην.** Ὡς βλέπετε ἀνακηρυχθῆτε. — **Παν. Γουνελλῶν, Ν. Φασιανόν, Θ. Φραγκιῶν, Τάκην, Ἰούλιον Καΐσαρ, Ἀθ. Τσάμην.** — Τὰ παρ’ ὕμων σταλέντα ἐλήφθησαν. Προσέξατε τὴν στήλην ἐγκρίσεως τοῦ κροσεχοῦ φύλλον, διὰ νὰ ἴδητε ποτὰ ἐκ τούτων ἐνεκρίθησαν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀδα Ἑλδαν.— Τὸ ποιηματάκι σας ἐνεκρίθη. Ἡ ἐπιτροπὴ τὸ ἐνέκρινε διὰ νὰ σὰς ἐνθαρρύνῃ διότι, ὅπως σὰς ἐγράψαμεν ἤδη, ἦνδρε, εἰ μοπορεῖτε νὰ γράψετε καλὰ μίαν ἡμέραν. — **Θεμ. Στέφην.** Ἔχετε πάρεϊ ἤδη τὴν σειρὰν καὶ μοπορεῖτε νὰ γρά-

ψετε. Ἐπιμεληθεῖτε πολὺ τὸν στίχον σας. Ἡ ἐπιτροπὴ, ἐγκρίνασα τὸ ποιήμα σας, σὰς ἔδωκε τὴν ἀπαιτομένην ὥθησιν. — **Δάμωνα.** Τὸ σταλὲν δὲν ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀποθαρρύνῃ, διότι ἦτο τὸ θέμα ἀκατάλληλον. Ἐχετε πάρεϊ μιὰ φορὰ κατ’ ἀρχὴν τὴν σειρὰ τῆς γλώσσης. Ἐργασθητε καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμεῖτε. — **Γεώρ. Σολωμόν.** Ἐκεῖνο ποῦ βρῖσκει εἰς τὰ ποιηματά σας ἡ ἐπιτροπὴ, εἶναι ἡ κακοτεχνία τοῦ στίχου. Θέλομεν πολὺ κτεῖνισμα τὰ ποιηματά σας, πράγμα ποῦ θὰ ἀποκτήσετε μόνον μετὰ τὴν μεγάλην μελέτην καὶ τὴν συνεχῆ ἐργασίαν. Βλέπετε δὲν φθάνει δυνατυχῶς, μόνον νὰ ἔχετε τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. — **Π. Θαρρουνιάτην.** Ἡ ἐπιτροπὴ παρετήρησεν εἰς ὅλα ὅσα ἔχετε ἕως σήμερον στείλη, εἰ δὲν ἔχετε μορφώσιν ἀκόμη τὸ ἀπαιτούμενον λεκτικόν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δημοσιεύετε ἀπὸ τώρα. Πρέπει προηγουμένω: νὰ ἐργασθῆτε. Καὶ εἶναι ἡ προσεκτικὴ μελέτη καὶ ἡ πείρα, ποῦ θὰ ἀποκτήσετε γράφων. Γράφετε καὶ σχίζετὰ τα. Ἐπιταγὴ θὰ συνηθίσετε. — **Εμμ. Σκροῦς.** Ὁ Γάλλος στρατιώτης, ἐγκρίνεται. Ἄλλ’ αὐτὸ δὲν δίδει εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὸ ἀπαιτούμενον νὰ σὰς κρίνῃ. Μιὰ φορὰ εἰς θέματα αὐτῆς τῆς φύσεως ἐπιτυχάζεστε.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐκαστος συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστῆς τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἔχει δικαίωμα νὰ ἐγκρίνῃ ψευδώνυμον ἀποστέλλον πρὸς τοῦτο μίαν δραχμὴν. Ἡ διάρκεια τῆς ἐγκρίσεως εἶνε ἔτησια.
Ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα **Χικ καὶ Δάμων.**

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἀδολ. Λίντεργερ, «Στὸ Φθινόπωρο» (διήγημα). — **Κ. Παπα-θεοφίλου.** «Καὶμός» «Σὲ μιὰ Ἀσὴκα» «Φύλλα Βελανιδιάς» (ποιήματα). — **Ν. Τσακαλάκη,** «Ἀνέκδοτα» — **Τάκη,** «Ὀνειρα» (σκηνὴ) «Ἀληθινὴ Ἀγάπη». — **Ἀγγελ. Σαλούτση,** «Ἡ ματιὰ σου», «Ἐάν» «Τὸ Δῶρο σου» (ποιήματα). — **Ἀδ. Μενεγάκη,** «Ἀνέκδοτα» — **Ἄδωσ Ἑλδαν,** «Ἀὐτὸ Ἀστέριον» (ποίημα). — **Ἰω. Ζαγανιάρη,** Ἀγγλικὴ Ἱστοριοποιία. — **Β. Γ. Βαλασσοπούλου,** «Πῶς διόρχονται τὸν καιρὸν τοὺς τὰ ζωόφια». — **Θ. Βούλγαρη,** «Σκορπιῶνες τὰ ρασεμί». — **Θέμον Στέφην,** «Ἀρμονίες» (ποίημα). — **Π. Μαρκέτου,** «Ὁ χωρισμὸς μας» «Ἀπιστίες» (ποιήματα). — **Εμμ. Σκροῦς,** «Ὁ Γάλλος Στρατιώτης».

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΑΣ

Χάρῃς εἰς ποικίλους λογιστικὸς συνδυασμούς, οὗς ἐπέ-
τευχεν ἡ «Εἰκονογραφημένη», ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου
ὕπερβασε τὴν συνδρομὴν τοῦ ἑβδομαδιαίου φύλλον ἀπὸ 8
δρ. ἐτησίως εἰς 6 διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ ἀπὸ 10 δρ. εἰς 8
διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ ἐξάμηνοι τὸ ἡμῖν. Τρίμηνοι
ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ γίνονται δεκταί.

ΟΡΙΣΤΕ ΛΟΙΠΟΝ!

Πωλεῖται κινηματογραφικὴ μηχανὴ πρὸς λήπην ταινιῶν,
αὐστήματος Ἐρνεσταν, καταλληλοτάτῃ δι’ ἐρασιτέχνους (Mo-
dele amateurs) πλήρη, μετὰ ταινιοδόχων (chassis), τρέ-
ποδος κλ. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Εἰκονογραφημένης».

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ (ΠΡΟΣ 5 ΛΕΠΤΑ ἢ ΛΕΣΙΣ)

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Πωλεῖται ἀνταποκριτὴν ἰ. Κιάππε, νὰ ἀποστέλλωσι τὸ ψηφοδέ-
λιόν των, ἄνευ δεκαλέπιον γραμματόσημον, εἰς τὴν κατωτέρω
διεύθυνσιν: **Ι. ΚΙΑΠΠΕ** (Ἐδριπιδῶν δρ. 5, Ἀθήνας).

Κίνναν. — Στείλατε. «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΡΗΣ».

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΜΑΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 77

Πωλεῖται οἰκόμενον μεγάλῃς ἐκτάσεως εἰτε δλόκληρον εἰτε κατὰ
τμήματα, κείμενον ἐν Π. Φαλήρῳ. Πληροφορίαι παρὰ τῶ δικη-
γόρῳ κ. Θ. Φαρμακοπούλῳ, Πανεπιστημίου 55, ὥρα 8-10 π.μ.

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Οι ἀνακηρυχθέντες υποψήφιοι τῆς Α' Σειρᾶς

Τοῦ Νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας: Γεώργιος Πατριῆος Κωνστ. Πέχ, Ἀθανάσιος Γούλιας, Χρ. Κανελόπουλος, Ὁδ. Καλλίνικος, Ἀν. Ποπολάνος, Δημ. Παπανικολάου, Γεώρ. Παλιατοῖας, Σπν. Φραγκίδης, Ἀμαλία Καραῖς, Ἰωάννης Καραλῆς, Τάκης. — Κορινθίας: Εὐάγγ. Κυριάκης. — Σιμου: Πάνος Σοφοῦλης. — Αζρῖσσης: Ἀρ. Μπουνοῦρης. — Ἀγαθόλιδος: Ἰωάννης Τζανῆς. — Εὐβοίας: Μίμης Ὀλυμπίου. — Μιτυλήνης: Π. Μιχαήλ.

Οι ἀνακηρυχθέντες υποψήφιοι τῆς Β' Σειρᾶς

Ἐπὶ τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἀνεκηρύχθησαν οἱ κατωτέρω υποψήφιοι τῆς Β' σειρᾶς:

Ἀττικοβοιωτίας: Ἰωσήφ Κιάππε, Μαρία Ν. Γερμανοῦ, Σπ. Γκούμας — Τρικκλίων: Δημ. Βορέτοπουλος, — Βόλου: Χρ. Σινόπουλος. — Λιτωλοκακαριανίας: Γεώρ. Πλατανιώτης.

Ἡ ψηφοφορία καὶ τῶν ὑποψηφίων τούτων ἀρτίζεται ἀπὸ σήμερον καὶ λήγει ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας.

Ποιοὶ ὑπερτεροῦν: — Ἀπὸ σήμερον θὰ δημοσιεύεται καθ' ἑκαστην ἑβδομάδα ποῖος υποψήφιος ὑπερτερεῖ εἰς ἑκαστον Ν. μὸν ὧστ' εἰς τὸν Νομὸν Ἀττικοβοιωτίας ὑπερτερεῖ ὁ κ. Ἰωσήφ Κιάππε, εἰς τὸν Νομὸν Ἀγαθόλιδος ὁ κ. Τζανῆς. Εἰς τὸν νομὸν Ἀττικοβοιωτίας δευτέρος ἔρχεται ὁ κ. Ὁδ. Καλλίνικος καὶ τρίτος ὁ κ. Παλιατοῖας. Εἰς τοὺς ἄλλους νομοὺς μὴ ὑπαρόντων μέχρι τῆς στιγμῆς ἀντιπάλων ἡ ψηφοφορία βαίνει κανονικῶς.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΕΚΛΟΓΗΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Ψηφίζω τὸν

Εἰς τὸν Νομὸν

Ἐν..... τῇ..... 1916.

Ὅνοματεπώνυμον ψηφίζοντος

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» θέλουσα νὰ σημειώσῃ καὶ ἓνα νέον σταθμὸν, ἀπεφάσισε προβαίνουσα εἰς μίαν μεγάλην θυσίαν νὰ δωρήσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἓνα δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃ ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἐνηοθῆ ὑπὸ τῆς τύχης.

Τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς «Εἰκονογραφημένης» εἶναι ἐν αὐτοκίνητον τῆς φημισμένης μάρκας «Peugeot» ἀξίας πραγματικῆς: 4500 δρ. καινούργης καὶ πολυτελέστατον. Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ τὸ ἴδῃ εἰς τὸ γκαράζ αὐτοκινήτων τοῦ κ. Π. Βλασσοπούλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους 26.

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποκόπῃ καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὴν «Διεύθυνσιν τῆς Εἰκονογραφημένης» τὸ εἰδικὸν δελτίον συμμετοχῆς μέχρις οὗτο συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 δελτίων.

Ἐντὸς τοῦ φακέλλου θὰ ὑπάρχῃ μεθ' ἑκάστου «δελτίου συμμετοχῆς» καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀποστέλλοντος. Ἐκαστὸν δελτίον πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραίτητως μὲ ἓνα 10λεπτον ἀσφράγιστον γραμματόσημον.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1916 — ΑΡΙΘ. 22

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰ δῶρά μας, χωρὶς νὰ ἀποστέλλουν δελτία καὶ γραμματόσημα. Ἐξαίρουται οἱ γινόμενοι συνδρομηταὶ κατόπιν βραβεύσεως, οἵτινες ὑποχρεοῦνται νὰ συμμορφωθῶν μὲ πάντας τοὺς ἀνωτέρω ὁρους.

Γ ΣΕΙΡΑ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Ἀριθ. 2.

- = Μέγα ζῶον.
- = Μέλος κεφαλῆς.
- = Ζῶον.
- = Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.

Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεταπροσεχοῦς Τρίτης 27 Σεπτεμβρίου, συνοδευόμεναι μόνον ὑφ' ἑνὸς 10λεπτοῦ γραμματόσημου, τῶν δελτίων καταργουμένων.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη», θέσασα ὡς βάσιν τοῦ προγράμματος αὐτῆς τὴν ἱκανοποίησιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν ἀναγνώστων τῆς, ὑπέκρινεν εἰς τὰς ἐπανελημμένους ἐκφρασθεῖσας πολλὰχόθεν θερμὰς παρακλήσεις καὶ ἐπιθυμίας περὶ καταργήσεως αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ καταστρέφεται τὸ φύλλον, τὸ κατήργησε. Οἱ λύται τοῦ λοιποῦ θὰ συνοδεύωσι τὴν λύσιν μόνον μὲ τὸ 10λεπτον γραμματόσημον.

Ἡ Βραβεῖα ὁρίσθησαν 3 διὰ κλήρου. Ὁ πρῶτος ἐξαχθούμενος λαχνὸς θὰ λάβῃ 1 ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἐν τετραδράχμον λαχείον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. Ὁ δεύτερος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν Ἡμερολόγιον Ἐγκυκλοπαιδικὸν Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΙΖ' ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ Ψαράς εὐρίσκειται ἐὰν ἀναστρέψωμεν τὴν εἰκόνα, οὕτως ὥστε ἡ κορυφή αὐτοῦ νὰ γίνῃ βάσις. Ἡ κεφαλὴ του σχηματίζεται εἰς τὴν βάσιν τοῦ πρώτου μικροῦ οἰκίσκου καὶ ὁ λοιπὸς κορμὸς του κατὰ μήκος τῆς παραλίας ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ κυματοθραύστου.

Τὴν λύσιν ταύτην ὄρθην ἀπέστειλαν οἱ ἑξῆς:

Ὁδυσσεὺς Καλλίνικος, Ἀδ. Μενεγάκης, Ἀντιγόνη Μιχοπούλου, Κ. Σ. Κίνας, Νικολ. Μαυρογεωργης, Ἰωάν. Ζαγανιάρης, Μιχ. Γιαμπιάς, Π. Θαρρουνιάτης, Α. Κιάππε, Γ. Καλλιακούδης, Γεώρ. Σολωμός, Δημ. Χριστοδουλόπουλος, Θεοδ. Σασινοπούλος, Λεωνίδας Οἰκονομίδης, Σοφία Τζήμα, Θεοφ. Τζήμας, Ν. Ἀδαμόπουλος, Ὁδ. Κεσῆς, Ἀ. Παπαμήτσος, Γεώρ. Ζαγανιάρης, Ἰωάν. Εὐρυγένης, Ματσαϊδώνης, Κ. Γ. Μανδραπήλιας, Σταμ. Μαῦρος, Κων. Πέππας, Κων. Λάβδας, Μάρκος Σαρίμβης, Εὐάγγ. Κυριάκης, Σ. Κολοκοτρώνης, Λουκάς Κυριάκης, Ἀθ. Ζιούνας, Γεώρ. Κατινώτης, Β. Χαράλάμπος, Γεώρ. Νικολάου, Κ. Κούφιος, Εὐάγγ. Χατζόπουλος, Δημ. Κατσουλός, Ἰωάν. Φραντζιδάκης, Ἰωάν. Ρεπούλης, Κ. Κατσιούλας, Μιχ. Καλφαγιάννης, Βίκτωρ Λεβῆ, Γ. Σιφναῖος, Ἀνδριάν. Δελατόρα, Σπυρ. Παχῆς, Ι. Σκουλούδης, Γεώρ. Σαραντίτης, Δημ. Σαράβας, Ἀθ. Σαμαράς, Πλουτ. Λυρτζῆς, Νίτσα Κατωμέρη, Γεώργιος Δικαϊάκος, Περικλῆς Τούτσας, Ἰωάννης Σκοπελίτης, Δ. Γκούμας, Μάνος Οἰκονόμου, Γεώρ. Σολωμός, Σ. Ἀναστασιάδης, Κ. Μαλικούρης.

Γενουμένης κληρώσεως ἐκέρδιον οἱ ἑξῆς:

1. Γεώργιος Νικολάου μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν τετραδράχμον λαχείον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. — 2. Περ. Τούτσας μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ. — 3. Λουκάς Κυριάκης μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἐν Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως τῶν δῶρων τῶν λυσάντων ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς β' σειρᾶς θὰ δημοσιευθῶν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ 20 φύλλου.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἡ τιμὴ ἑκάστου φύλλου, διὰ τοὺς τυχόν θέλοντας, νὰ συμπληρώσων τὴν σειρὰν τῆς ἑβδομαδ. «Εἰκονογραφημένης» καὶ ζητοῦντας μεμονομένας, ὁρίσθη εἰς λεπτὰ εἰκοσι (0,20). Διὰ τοὺς ἐν ἐπαρχίαις ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομ. τελῶν.

Σειραὶ ἀπὸ 1—10 δρ. 1.50 καὶ 11—20 δρ. 1.50.

Τὰ Ὀφθαλμικὰ νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ νέᾳ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ ὀφθαλμολόγου

Σπήλιου Ι. Χαρχαμῆ

Τ. ὀφθαλμοδ. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων κ.λ.π.

Ἀθήναι 27 ὁδὸς Μενάνδρου 27 Τηλέφωνον 654